

TÜRK SÖZÜ

15 TEMMUZ 1969
FİYATI 125 KRŞ.
YIL : 2 SAYI :

87

EMPERYALİZM VE
EMRİNDEKİ İRTİCA
EZİLECEKTİR!

EMPERYALİZM

5.1.69

Altmış dokuz yılı bütçesini finanse etmek amacıyla 1137 sayılı «Çeşitli Vergi Kanunlarında Değişiklik Yapılması Hakkında»ki Kanunu Meclisten geçiren AP hükümeti, kendilerini hiçbir hizmet getirmedikleri halde ağır bir mali külfetle yurt dışındaki işçilerimizi cezalandırdı; Pasaport uzatma işlemlerini harca bağlayan adı geçen kanunun 34. ncü maddesi şimdi Anayasa Mahkeme'sindedir ve bu yersiz uygulamaya karşı işçilerimiz günden güne artan bir kızgınlıkla ve tepkiyle direnmektedir

“Haraç,, vermiyeceğiz!

Erol Çurmak

OLAY

1969 Yılı Bütçe Müzakereleri sırasında B. M. Meclisinin 59. ncü bileşiminde «1969 yılı Bütçesinin Finansmanı için Kanun» tasarısı usta bir parlamenterin teklifi ile «Çeşitli Vergi Kanunlarında Değişiklik Yapılması Hakkındaki Kanun» olarak değiştiriliyordu. İşte bu kanunun 34. ncü maddesi ile daha önce harçtan muaf tutulan yurt dışındaki işçilerimizin pasaport uzatma işlemleri harca bağlanıyor ve 1 Temmuz'da yürürlüğe girmek üzere 31 Mart tarihli Resmî Gazetede bu değişiklik yayınlanıyordu.

... VE SONRASI

Yurt dışındaki işçilerimiz için bir harc olmaktan çok bir yıkım olarak görülen ve haklı olarak «haraç» olarak nitelendirilen bu değişiklik işçilerimizin büyük tepkisi ile karşılanıyor, Berlin'de 500, Köln'de 150 ve Stockholm'da 100 Türk işçisi işbirlikçi hükümetin bu haksız tasarrufunu yermek amacıyla yürüyorlar, ayrıca kurulan «Haraça Karşı Direnme Komitesi» konuyu ele alıyor, ve kanunun iptali için Anayasa Mahkemesine başvurulması, buradan sonuç alınana dek en kısa süreli uzatma (üç aylık) ya gidilmesi ve ayrıca hükümetin bu yersiz uygulamalarına karşı çok zorunlu haller dışında yurda döviz gönderilmemesi yoluyla direnme kararı alınıyor. Bir yandan da imza toplama kampanyası sürdürülürken, işçilerimiz AP yetkililerine sunulmak üzere en haklı nefretlerini ak kağıt üzerine çizmektedirler.

NEDEN TEPKİ

Bilindiği gibi Anayasamız 61. ncü maddesi «Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre vergi ödemekle yükümlüdür.» der. Buradaki «mali gücüne göre» deyimini vergilendirmenin esas ölçüsü olmak gerekir. İşte bu noktada AP hükümeti aşağıda vereceğimiz aslı astarı olmayan raporlara dayanarak işçilerimizi «altın yumurtlayan tavuk» olarak gördüğünü ve bunun sonucu tavuktan bir yumurta daha fazla alabilmek hırsıyla onun «ümmüğünü» sıkarak «mali güç» ün ötesinde bir cezalandırma yoluyla varidat temin etmek arzusunda olduğunu ortaya koymuştur.

Kanunun ilgili maddesinin Mecliste tartışılması sırasında daha önceki konuşmacıyı yanıtlamak amacıyla söz alan Adnan Başer Kafaoglu (Gelirler Umum Müdürü) şöyle diyordu: «Bununla şu yapılıyor: Gerek Konsolosluklarda tefiş yapan Maliye Müfettişlerinin verdikleri raporlar, gerek Çalışma Bakanlığından gerekse Hariciye Bakanlığından Bakanlığına gelen muamelelerde, işçilerin konsolosluklarda yaptıkları pasaport temidini muamelelerinden polis kendilerinden pasaportlarında temidini ifade eden bir makbuzu görmek istemesini ve çalıştıkları müessesenin de temidinin ciddiyetine inanmaları için konsolosluğun resmî bir mezbuzunun ellerinde bulunmasını arzu ettikleri yolunda devamlı ikazlar oldu. Müracaatlar oldu. İşçilerle temas eden kişiler de bunun filhal bu şekilde olmasının işçilerin arzu ettikleri bir husus olduğunu tesbit ettiler. Ve bu sebeple, ... işçilerin şikâyetlerini ortadan kaldırmak için harca tâbi tutmak, yani kendilerine birer harç makbuzunun verilmesini temin etmek kaydıyla, buraya kondu. Yoksa, ... herhangi bir varidat temin etmek arzusu yoktur. Bu bir varidat temin etmek maddesi değildir. Tamamen bir aksaklığın önlenmesine matuf bir değişiklik liktir.»

Şimdi bir de aynı konuda AP hükümetinin Kanun Tasarısı Gerekçesi'ndeki (1) ifadesine bakalım: «... Bu değişiklik işçilerimizin mali durumunu sarsmaksızın vergi varidatına olduğu kadar, döviz gelirlerimizde de küçümsenmeyecek bir artış sağlamış olacaktır.» Yine aynı gerekçe ile ilgili 1/588 sayılı Geçici Komisyon Raporunun dördüncü bölümünde bu cihet şöyle dile getirilmektedir: «... Harçlar Kanununun bu maddesinin değiştirilmesi maksadının, bilhassa döviz gelirinin artırılmasına matuf olduğu nazara alınarak mezkûr hükümde Komisyonumuzca belirtilen tâdil yapılmış ve 34. madde olarak kabul edilmiştir.»

Görüldüğü ki, Maliye Bakanı adına konuşan Gelirler Umum Müdürünün açıklaması ile Hükümetin Kanun Tasarısı Gerekçesi birbirleriyle gelişmektedir. Nasıl ki, kanunun adı ile amacı da çelişir durumdaysa.

Bizce Hükümet Sözcüsünün gerçek dışı beyanı, Mecliste kanunun tartışılması sırasında kanun gerekçesini okumamış parlamenterleri yanıltarak kanunun kolaylıkla onaylanmasını amaçlayan tipik bir kapitalist parlamento oyunudur.

Öte yandan Kanun Tasarısı Gerekçesinde sözü edilen «... işçilerimizin mâli durumunu sarsmaksızın» deyimini gerçeklere tümüyle ters düşmektedir. Şöyle ki, yurt dışındaki işçilerimizin çoğu, buldukları ülke şartları itibarıyla genel yaşam düzeyinin çok altında bir yaşam sürdürmektedirler. Gelişmiş Batı sanayinin gerektirdiği teknik bilgidен yoksun bu kitleler mesleki vasıf aranmayan sıradan işlerde çalışmakta ve bu yüzden düşük ücret almaktalar. Bunun yanı sıra daha birçok etken işçilerimizin yaşam koşullarını olumsuz yönde etkilemekte yaşam koşullarını olumsuz yönde etkilemektedir.

Yine bir başka tutarsızlığın burada belirtilmesi zorunludur. O da, Sayın Gelirler Umum Müdürünün «işçilerin şikâyetlerini ortadan kaldırmak için harca tabi tutulmak» iddiasıdır ki bu iddianın güncelliğini belgelemek üzere işçilerimiz «bu haracı istemediklerin» gösteren bir belgeyi Sayın Gelirler Umum Müdürüne ve Başbakan'a sunmak üzere imzalamaktalar. Daha şimdiden 3000 den fazla imza toplanmıştır; ve bu sayı mutlak ki daha da artacaktır. Sayın Gelirler Umum Müdürünün bu harcın işçilerimizce istendiğini isbatlamakta ancak işçi olmayan bazı kişilerle konsoloslukların çevresinde çöreklenmiş küçük bir menfaatçi zümrenin dışında kendilerine yardımcı bulamayacaklarını iddia ediyoruz.

Evet, işbirlikçi iktidarın «altın yumurtlayan tavuk» olarak görmekte inat ettiği yurt dışındaki işçilerimizin «mâli durumunu» göz önüne almaksızın onların sırtında «varidat temin etmek» amacıyla Meclisten geçirdiği bu kanun onların haklı direnmelerine yol açmaktadır.

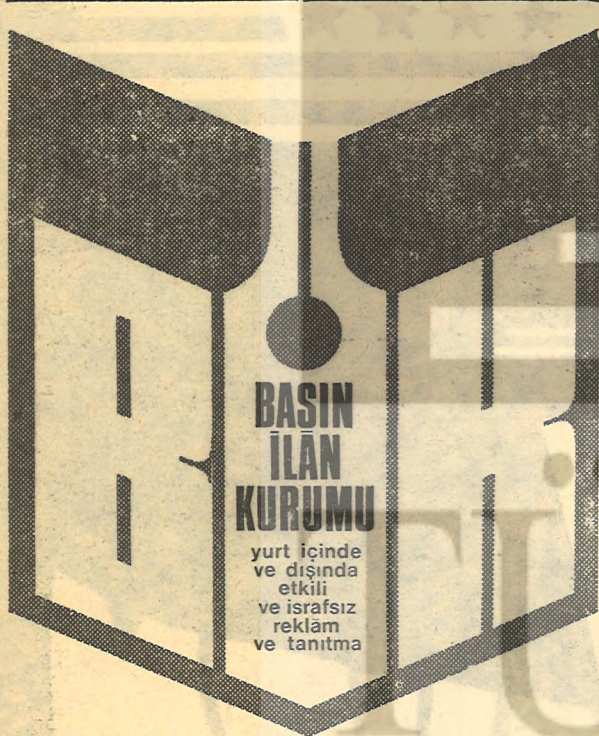
Yukarıdaki açıklamalardan da çok iyi anlaşılacağı gibi bu harç işçilerimizin istedikleri bir şey olamaz. Bununla sağlanacağı düşünülen «varidat» ın gerçekleşeceğini düşünmekse safhık olur. İşbirlikçi iktidar bu yoldan gelir sağlamakla şöyle dursun, ancak hesaplanan döviz gelirinin çok altına düşmek giderek günden güne güçleşen dış transferleri gerçekleştirememek durumundadır. İşçilerimizin (özellikle yurt dışındaki) bu gibi haksız tasarruflara boyun eğmelerini; eğeceklerini düşünmek yersizdir. İşçilerimizin her geçen gün artan bir hızla bilinçlenme yolundadır. Onların direnmeleri işbirlikçi iktidarın düşünceliğinin çok ötesinde; çok güçlü olacaktır. Önerimiz: İşbirlikçi iktidarın bu kanunun uygulanmasını en kısa zamanda durdurması kitlelerin eğ gibi büyüyen kinlerini arttırmak yerine seçimlere daha akıllıca bir tutumla girmesidir.

AÇIKLAMA

Sayın Derginizin 24 Haziran 1969 tarih ve 84 sayılı nüshasının ikinci sayfasında «Kürt Meselesi: Sorular-Cevaplar» başlığı altındaki sorulu cevaph yazıyı yayınlayan Sayın Mahmut Bakı, bu soruları benimle beraber hazırladığını yazmıştır. Oysa bu soruların hazırlanmasında ya da yazılmasında benim herhangi bir katkım ve ilgin olmamıştır.

Bu açıklamamın, Derginizin bundan sonra çıkacak ilk sayısında, aynı sayfa ve sütunlarında yayınlanmasını rica ederim. Saygılarımla.

Mehmet Emin Bozarslan

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program nazırların Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın 60783/158)

başyazı ● "AP Kayseri'de zaferi garantiledi,"

Bir Kayseril' vatanda-
sın da söylediği gibi bir
faşist terör havasının
estirildiği, Ateşoğlu hiz-
binin egemenliği altın-
da bulunan Kayseri'de,
AP kesin bir seçim za-
feri kazanacaktır. Kay-
seri'de düzenlenen yo-
baz saldırılarının siyasi
sonucu budur.

KE Paşa'nın kuyudan adam kurtarma çabaları, ne Kayse-
ri AP teşkilâtındaki bölünme ne su, ne de ou artık ka-
ınılmaz sonucu önleyemez. AP Kayseri'de kesin bir seçim za-
feri kazanacaktır. Ateşoğlu hizbi egemenliğini kurmuşa benzer.
Şehirde bir faşist terör havası estirilmektedir. Değil muhalif
partililer, öteki hizipten AP'liler bile kıpırdayamazlar Kayse-
ri'de düzenlenen yobaz saldırılarının siyasi sonucu budur.»

İlini pek iyi tanıyan bir Kayserili aydın vatandaş son Kay-
seri olaylarını böyle değerlendiriyor.

OKURUN bildiği şeyleri tekrarlamak pahasına da olsa,
Kayseri'de olanları çok kısa cılgılarla belirtelim:
Türkiye'nin 130 bin öğretmeninin gerçek temsilcisi olan ör-
güt, Atatürk'ün «İrfan Ordusu» diye sözünü ettiği, toplumumu-
zun bu en bilinçli yurtsever kitlesinin örgütü TÖS, olağan Ge-
nel Kurul toplantısını yapacaktır. Toplantı yeri olarak Kayseri
seçilmiştir. Öğretmenlere göre, Orta Anadolu'nun bu büyük şeh-
rinde kanunun, can ve mal güvenliğinin hüküm sürmesi gerekir.
Daha ilk günden görülen gerici tehdit ve kışkırtmalarını önem-
smezler. Zaten hükümet görevlileri Genel Kurul'un güvenlik
içinde toplanması için tedbirler almış, şehrin polis kuvvetlerini
takviye etmiştir. İyimser öğretmenlerimiz Ankara'dan getirilen
toplum polisinin İrfan Ordusunun kanunlu toplantısını koruma
görevini yerine getireceği sanınsındadırlar.

Yersiz bir iyimserlik! Bir yandan Türkiye'nin dört bucağın-
dan gelen öğretmen kabileleri Kayseri'de toplanırken, öte
yandan, daha önceden soğukkanlılıkla ve ayrıntılı olarak hazırlan-
mış olan saldırı planı uygulamaya konuyor. Otel sahipleri
tehdit mektupları alıyorlar: «Allahsız, komünist öğretmenleri»
otellerinde barındırdıkları takdirde, canları ve malları tehlikede-
dir... Otelciler bu tehditlere aldırıyorlar ve öğretmenleri buyur-
uyorlar. İmam Hatip Okulu ve İki cami duvarı kenarında bir
iki kalıp dinamit patlatılıyor. Patlamaların etkisi çatapatıncin-
den pek farklı değildir; ve dinamitçiler için ne mutlu rastlantı
ki (!) dinamit patlatılırken şehrin elektrik ceryanı kesiliyor.
Ve arkasından «Bu işi Allahsız komünist öğretmenler yap-
tı» suçlaması etrafa yayılıyor.

Öğretmenler toplantı halindeyken şehrin bir başka nokta-
sında çember sakallı AP militanları toplanıyorlar. Çarşıda do-
laştırılan söz şudur: «Dükkanını kapatmayan esnafın dükkanını
yakılacak!» Ve estirilen terör havasıyla iniyor dükkan kepenk-
leri. (Yoksa, Kayseri'li, iş saatinde, kolay kolay dükkan kapa-
maz). Bütün bunlar olurken takviyeli polisten tek bir kişi orta-
hıkta yoktur. Ve çarşıda ilerledikçe büyüyen kalabalık Ellerde
Fatih'in, Namık Kemal'in resimleri. (Henüz Vahdettin'in resmi-
ni taşımaya cür'et edemiyorlar; gün gelecek o da olacak). Bin-
leri bulan yobaz güruhu TÖS toplantısının yapıldığı sinema bi-
nasına saldırıyor. İlk saldırı cephedendir. Öğretmenler direniyor.
Saldırı püskürtülüyor. «Yan kapıdan girelim» emri. Yan kapı-
ları da tutmuştur öğretmenler. Orda da saldırı püskürtülüyor.
Tuz buz edilen camlardan içeri taş ve odun yağdırılıyor ve son-
ra hortumla püskürtülen tazyikli benzin (evet tazyikli benzin,
AP'li yobazların teknik hazırlıkları küçümsenecek gibi değil).
Ve püskürtülen benzinden sonra içeri fırlatılan alev alev yanan
yağlı çaputlar.

Azınlaşan gerici güruhu, başka yönlerde saldırıyor: TÖS'ün
Kayseri binasını ateşe veriyor, kitap yakıyor, eğlence yerlerine
saldırıyor. Bir kadın vatandaşı çırılçıplak sokaklarda dolaştırı-
yor. Ve bütün bunlar olurken Sükan polisi saldırgan yobazların
sırtlarını okşamaktadır.

Ve sonunda Kayseri Valisi TÖS Genel Kurulu toplantısını
yasakladı ve Kayseri'de kalp toplantılarına devam etmek için

direnmelerine rağmen, öğretmenler askeri taşıtlarla şehirden
uzaklaştırıldılar.

Bu satırlar yazıldığı sırada, Kayseri'de yobaz terörü devam
etmektedir. AP militanları ölüm tehdidiyle Akşam, Cumhuriyet
ve Milliyet gazetelerinin dağıtımını önlemişlerdir. Terör havası
öylesine ağırdır ki, birçok Kayseri'li vatandaş başka yerlere sı-
ğınma hazırlığındadırlar. Başbakan Demirel ise bu konuya dair
söyliyecek sözü olmadığını bildirmiştir.

Gerçekten, Kayseri saldırısı konusunda olsun, daha önceki
tertipli yobaz saldırılarında olsun, söyliyecek sözü olamaz hükü-
metin. AP iktidarı öğretmen düşmanıdır. İşbirlikçi sermaye —
feodal ağa ortaklığının politika alanında baş temsilcisi olan
AP'nin bağımsız ve gerçek demokrasiden yana 1969 Kemalist
Türkiye öğretmenine dış bilemesi tabiidir. Onun için öğretmen
kıyımı tezgâhlanmıştır; ve şimdi artık bununla yetinilmemekte,
ve iş, öğretmenin canına kıymaya kadar varılmaktadır. De-
mirel'in Kayseri saldırısı hakkında söyliyecek sözü yoktur ger-
çekten, çünkü olayların içinden çıkıp gelen Fakir Baykurt'un ta-
niklik ettiği gibi, «suçlu Demirel hükümetidir». Evet doğrudan
doğruya suçludur Demirel iktidarı. Ama bu işte dolaylı olarak
suçlu olanlar da vardır: Küçük politika hesaplarıyla AP'nin fa-
şist terörüne, öğrenci avına, öğretmen avına yeşil ışık yakanlar.
TÖS kongresinde Ecevit'i konuşturmayan öğretmenler (bazı öğ-
renciler değil öğretmenler büyük çoğunluğu) Demirel'i kimle-
rin cesaretlendirdiğini pek iyi bildiklerini göstermişlerdir.

IKTİDAR çevrelerinin sözcüsü gerici basın Kayseri olayla-
rını sağın bir gövde gösterisi, gericiğin bir zaferi gibi
göstermektedir. Konya saldırısını da Kanlı Pazar'ı da, İmran
Öktem'in cenazesine saldırıyı da böyle değerlendirmişti AP'ci
basın.

Güvenliğini sağlamakla yükümlü olduğun vatandaşlara, bes-
lediğin gerici örgütlerin kışkırttığı zavallıları, polis himayesi-
nde saldırtmak, kan dökmek, cana kıymak... Budur hükümet et-
me durumunda olan bu adamların sola karşı kuvvet gösterisi
saydıkları sey. Ama gerçekte son örneğini Kayseri'de gördüğü-
müz gibi, tertipli saldırılar AP'nin temsil ettiği işbirlikçiler or-
taklığının gücünün değil, güçsüzlüğünün kanıtlarıdır. Ancak
güçsüzler, egemen kılmakla görevli buldukları kanunları çiğ-
nemek zorunluluğunu duyarlar. Ve ancak Türkiye'deki gerçek
güçler dengesini değerlendiremeyen gafiller böyle güçsüzlük te-
zahürlerini başarılı gövde gösterisi sanarak avunurlar.

EVET sözlerini yukarıya aktardığımız Kayseri'li vatandaş,
«AP Kayseri'de seçim zaferini garantiledi» diyor. Ateşoğlu
hizbi kısa vadede egemenliğini sağlayıp, yobaz militanların es-
tirdikleri faşist terör ortamında AP önümüzdeki seçimleri ka-
zanabilir de. Ama Kayseri'de öğretmen avı düzenleyenler, yap-
tıklarına er geç pişman olacaklardır. Ama hiç değilse o güne dek
AP'nin bu demokrasi hayranı milletvekilleri, faşist terör türünü
vekâletleriyle gelip, Abdî İpekçi'nin Milliyet gazetesinin bile sa-
tılamadığı Kayseri ilimizin saygıdeğer parlamenterleri olarak
Mecliste oturacaklardır. Ve bunların, ve bunlar gibilerin orada
oturmaları ve Morison şirketinin eski temsilcisini yeniden ikti-
darın başına getirmeleri Türkiye'de Demokrasinin uygulanması,
«Büyük Türk halkının iradesinin tecellisi» olacaktır.

Ey Koca Türkiyem, alın yazında bunlar da varmış!

Türk Solu

olaylar

Görevimiz gazeteyi -tabii ilk plânda bağımsızlık kavgamızı- tüm Anadolu'ya yaymaktır. Ancak o zamandır ki, Amerikan emperyalizmi feodal kalıntılar ve oportünizm tasfiye olacaktır.

Opörtünizmle savaş!

İdeolojik birliğe varmak ve Türkiye'nin şartlarını tahlil ederek devrimci mücadele yolunu saptamak üzere yapılan bir dizi «Kuram ve İnceleme» çalışmaları sonucunda, Münih Türk Devrimciler Topluluğu, Frankfurt Türk Sosyalist Birliği, Heidelberg, Münster, Nürnberg, Würzburg Türk Toplumcular Ocağı ortak bir bildiri yayınlamışlardır.

Bildiride, Göttingen ve Karlsruhe'deki devrimci kuruluşların da görüş birliğinde olduklarını bildirdikleri belirtilmektedir.

Türkiyenin emperyalizm - işbirlikçi - sermaye - feodal kalıntılar egemenliği altında olduğunu, doğal kaynaklarının bu güçlere peşkeş çekildiğini belirterek başlıyan bildiri, bu boyunduruğu Türkiye emekçi halkının tepkisi olarak ortaya çıkan TİP'in, revizyonist yönetici kliğinin

elinde giderek devrimci mücadeleden saptığını, bu sapmanın önemli nedeninin teoriyi iyi yorumlamamak ve Türkiye'nin şartlarını iyi tahlil edememek olduğunu belirtmektedir.

Daha sonra TİP yönetici kliğinin bu oportünist tutumuna karşı, Millî Demokratik Devrimci savunan proleter devrimcilerinin mücadelesinin gittikçe geliştiğini ve başarıya ulaştığını açıklayan bildiri, yaşayabilmek için yurt dışına çıkan işçilerin buralarda da örgütlenme zorunluluğunu ortaya koyduklarını, bu örgütlenmenin giderek, (ATTF)'nu doğurduğunu belirtmektedir.

Bildiride daha sonra şöyle denilmektedir: «Ne var ki, uzak bulunulan Türkiye'deki devrimci ve revizyonist çizgilerin iyice incelenmeyişi, bilimsel toplumculuğun devrimci kuramının temelden anlayıp yorumlanmaması, küçükkentsoylu (küçük-burjuva) toplumculuğunun bireyciliği, oportünizmi, yurt dışından Türkiye'deki eylemin stratejisini saptamak isteyenlerin uyduları,

hemen her dernekte çatışmalar, bölünmeler yaratmışlardır. Bu çatışma ve bölünmeler, toplumu ve devrimci maskesiyle bazı derneklerin yönetim kuruluna dek sızabilen MİT ve CIA ajanlarının iyi değerlendirilmiş, bölünmeler hızlandırılmış, diğer derneklere, bu arada Avrupa Türk Toplumcular Federasyonu'na (ATTF) ve Almanya Türk Öğrenci Federasyonu'na (ATÖF) yanlış bilgiler verilerek, onlarda yanlış kanılar uyandırılması sağlanmıştır.»

Bildiride bu durumun Avrupa'daki sol eylemde başıbozukluğa yol açtığını, bu başıbozukluğu, bilimsel sosyalizm teorisinin, Türkiye'nin gerçeklerinin iyi bilinmemesinden, Türkiye'deki devrimci eylem gelişiminin ve Almanya'daki sol eylemin bu gelişime uydurulamamasından ileri geldiği belirtilmektedir.

Daha sonra bu eksikliklerin giderilmesi amacıyla bildiriye imzalayan derneklerin bir dizi «kuram ve inceleme» toplantısı düzenledikleri,

Bağımsızlık ve Demokrasi için: İŞÇİ - KÖYLÜ

En sonunda başardık. Hem de tahminlerin aksine ilk sayıda 50.000 basarak. Bu sayı, proleter devrimcilerin göğüslerini kabartmakta. Aslına bakarsanız oportünistlerin moral bozmalarına, aleyhte konuşmalarına, hemen herkesin bizi engellemesine rağmen başarılarımız tamdır. Bu başarıya nasıl ulaştık?

Millî Demokratik Devrime inanmış tüm proleter sosyalistleri daha gazete çıkmadan çok uzun bir süre evvel yoğun bir çalışmanın içine girdiler. Afişler basıldı ilk kez. Üzerinde köylü ve bayrak olan afişler. Daha sonra broşürler basıldı. Afişlerde de, broşürlerde de şu cümleler vardı: «Bağ kur, tamıt, yay.», «abone ol, abone bul.» Ve proleter sosyalistler bağ kurmağa başladılar, abone oldular, abone buldular.

Gazetenin Anadolu'nun en üera köşelerine, tüm fabrikalara, gecekondu semtlerine ulaşması gerekliydi. Bunun için çok esası bir dağıtım komitesine ihtiyaç vardı. Abone ve bağış fişleri basıldı. Herkese verildi, her tarafa gönderildi. Anadolu'dan mektuplar gelmeğe başladı. Herkes merak ve heyecanla gazeteyi bekliyordu. Burdur, «bana 300 adet gönderin» diyordu. Adana, «bana 500 adet», Gaziantep'ten, Zonguldak'tan, Trabzon'dan, Bandırma'dan, Berlin'den, Münich'ten, mektuplar geliyordu. Yazılar geliyordu Köylü dostlarımızdan «abone edin beni» diye.

İstanbul, Marmara bölgesinin dağıtım merkezi kabul edildi ve bir büro kuruldu. Proleter Sosyalistler hemen görev bölüşümü yaptılar. TİP'in çeşitli ilçelerinde devrimci kardeşlerimizden, mahalli fikir kulüplerindeki arkadaşlarımızdan bir dağıtım komitesi teşkil ettiler. Ayrıca haber alma, sanat ve malî komiteler de kuruldu. Trakya'ya giden arkadaşlarımız bize Kırklareli, Edirne, Tekirdağ gibi yerlerden adresler ve aboneler getirdiler.

Bu sırada baskının Ankara'dan İstanbul'a alınacağı haberi geldi. Matbaa ile anlaşıldı, gazeteye yetecek kâğıt İzmit SEKA'dan temin edildi. Teknik kurul günlerce oturdu ve en itinalı şekilde gazetenin başlıklarını, klişelerini, mizanpajını hazırladı. Yazılar teker teker, defalarca elden geçti. İşbirlikçi basının yer vermediği devrimci hareketlerin gerçek yüzleri için gerekliydi bu. Oportünistler alay ediyorlardı diğer taraftan: «başarabilecek misiniz?», «hadi hayırlısı», «zor iş gazete çıkartmak», «batmayın da» v.b... Kimse kulak asmiyordu bu lâflara, çünkü yapılan iş vardı ortada.

Nihayet 8 Temmuz'da rotatifin çarkları döndü. Herkes deliye dönmüştü. Basılan gazetenin birini alıyor diğerini bırakıyordu. Proleter sosyalistlerden biri «yorgunluklar, uykusuzluklar burada biter arkadaş» diyordu. Kolay değildi 50.000 basmak. Gazeteler hemen dağıtıldı. Ankara'ya 14.000, İzmir'e 2.000, devrimci Konya Ereğlisi yurduna ilk elde 3.000 gönderildi. Dağıtım komitesi İstanbul'daki gazeteleri hemen dağıttı. Silâhtar, Kartal, Kadıköy, Kâğıthane, Haydarpaşa, Beşiktaş, Taksim, Üsküdar, Sirkeci, Bakırköy, Zeytinburnu'nda gazete aynı anda satışa çıktı. Diğer taraftan idarehane teşkil edilen bir ekip, Berlin, Münich, Braunschweig, Lefkoşe, Van, Adana, Gaziantep, Burdur, Zonguldak, Erzincan, Kayseri, Hakkâri, Malatya, Bandırma, Karabük ve bütün Anadolu'ya binlerce gazete postaladı. Yüzlerce tek aboneye gönderilen adresler bu hesaptan ayrı tutuldu.

Akşamına ilk haberler geldi. Silâhtar'da 1000 olmak üzere İstanbul'da ilk günde 6000 gazete satılmıştı. Ertesi gün değişik semtlerde satışa devam edildi. Bu kez alınan sonuç 3000 gazete idi. Diğer taraftan Ankara telefon ediyor ve 5000, İzmir telefon ediyor 3000 gazete

daha istiyordu. Elimizde hiç gazete kalmamıştı...

Bütün bu işler olurken gerici çevreler tabii ki bizi engellemeğe çalıştılar. İlk gece devrimci militanlar Beşiktaş'ta gazete satarken Komando denemler «burada satamazsınız» dedilerse de yetişen arkadaşlarımız onları engelledi. İkinci gün Karaköy iskelesinde bir kız arkadaşımızı tehdit ettiler ama bir şey yapamadılar, zira devrimci arkadaşlar hemen yetiştiler ve hâdise çıkmasını önlediler. Aynı grup Köprü üzerinde gazete satmaktan dönen iki arkadaşımıza saldırdı ve gazetelelerini yırttı. Aramco artıklarının gücü ancak böyle yerlerde belli oluyordu. İşçi semtlerinde ve gecekonduarda saldırıya cesaret edemediler. Çünkü biliyorlardı ki Türkiyl proleter yası onları bir kaşık suda boğar...

Polis, kanunen izin alınmış olan afişleri yapıştıran arkadaşlarımızı kanunî dayanağı olmadığı halde tuttu ve ifadelerini aldı. Ortaköy'de bir kız arkadaşımızı gazete satarken karakolda ahkoydular. Belliydi, iktidar ve gerici çevreler bu ilerici hareketten tedirgin olmuşlardı. Çünkü ellibin satan ve direk halka uzanan bir gazete onların halktan gizlemek istediklerini açık-seçik dile getiriyordu.

Anlattığımız bütün bu başarılar, bizim bu kısa sürede elde ettiğimiz başarılarıdır. Asıl başarı gazetenin haftabağa giderek günlüğe inmesinde olacaktır. Zira görülmektedir ki Türkiye proleteryası ve Türkiye köylüsü böyle bir gazeteye susamıştır. Kendi somut problemlerinin devrimci çözümünü gösteren bir gazete onu daha da güçlendirmektedir. Görevimiz gazeteyi -tabii ilk plânda bağımsızlık kavgamızı- tüm Anadolu'ya yaymaktır. Ancak o zamandır ki Amerikan emperyalizmi, feodal kalıntılar, ve oportünizm tasfiye olacaktır. Bu dönemde karşılaşacağımız her türlü güçlüğü yenmek dileğiyle şu sözleri bir kez daha diyelim:

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE İÇİN SAVAŞANLAR!

Ezel İnanç

İşbirlikçilerin iktidarda olduğu ülkemizde fakir köylü üzerindeki ağa baskısı bütün şiddetiyle hüküm sürmektedir. Sükan yönetimi ile devletin emniyet kuvvetleri aceze düşürülmüştür.

● olaylar

fakat bu toplantılar hakkında çeşitli söylentilerin çıkarıldığı açıklanmaktadır.

Bildirinin bu kısmında şöyle denilmektedir: «Özlikle Nürnberg'teki toplantıdan sonra bazı belirli kişilerce kasıtlı söylentiler yayılmış, toplantıya katılan derneklerin TİP ve ATTF'na karşı olduğu, yeni bir Federasyon kurmak istedikleri kanısı uyandırılmağa çalışılmıştır!

Heiderberg, Nürnberg ve Münih'teki toplantılara katılan dernekler elbette küçükkentsoylu revizyonist Aybar kliğine karşıdır. Ve onlar, bu kliğin Türkiye'deki devrimci sol eylemi durdurduğu, revizyonizme kaydıldığı kanısındadırlar. Fakat bu demek değildir ki, bu dernekler aynı zamanda TİP'ne karşıdırlar. Revizyonist Aybar kliği, TİP örgütü demek değildir ve şimdi bu revizyonist kliğin elinde tuttuğu yönetim bir zaman sonra devrimcilerin eline geçecektir! Dolayısıyla bu dernekler TİP örgütü için çalışmakta ve yönetimi elinde tutan revizyonist klik ile de savaşmaktadır.

Bu dernekler, bilimsel toplumsalcılık kuramının en önemli koşullarından biri olan «siyasal örgüt» ün gerekliliğini iyi bilmekte ve Türkiye'deki sol eylem içerisinde tek siyasal örgüt TİP'nin yerini dolayısıyla iyi değerlendirmektedirler.

Yukarıda adı geçen dernekler, bugüne dek ATTF ile yakın bir ilişki kurmadılar. İlk ATTF, revizyonist Aybar kliği yönetimindeki TİP çizgisini kendisine tartışmaksızın strateji olarak kabul etmiştir. Ve bunu ATTF'nun yayınladığı son bildiri de doğrulamaktadır. İkinci olarak bu dernekler, önce kendi aralarında bir görüş birliğine varmayı yeğlemişlerdir. Dolayısıyla da kendilerini kuram ve inşelemelere vererek kendilerine devrimci bir strateji saptamışlar ve bunun taktikleri üzerinde çalışmışlardır.»

Bildiri şöyle son bulmaktadır:

«Yukarıdaki dernekler, kuramsal hazırlığın, kuramsal eğitimin her dönemde en önemli sorunumuz olduğu ve kuramın yalnızca uzun süreli sorunların çözümü için değil, kısa süreli, günlük pratik sorunların çözümü için de büyük önem taşıdığı kanısındadır ve bugüne dek bunun için bir araya gelerek kuram ve inceleme çalışmaları yapmıştır. Ve bunlar, bugüne dek ilgilenemedikleri ATTF ile yakın ilişki kurmak, bu örgütün devrimci kuramla bezenerek Federal Almanya'daki Türk sol eyleminin lokomotif yap-mak amacındadırlar.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEK-TEK DEMOKRATİK TÜRKİYE!

**YAŞASIN MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİM!
YAŞASIN İŞÇİ - KÖYLÜ - GENÇLİK İŞ-BİRLİĞİ!**

KAHROLSUN EMPERYALİZM - İŞBİRLİKÇİ SERMAYE - DEREBEYSSEL KALINTILAR!»

Gemlik'teki bir açık oturumdan izlenimler

1 Temmuz günü Gemlik Yüksek Tahsil Gençliği Derneği, Halk Kitaplığı salonunda, «Gençlik Sorunları» adlı bir açık oturum düzenlemiştir.

Kalabalık bir dinleyicinin izlediği oturumu Gençlik Derneği Başkanı açmış, gençlik sorunlarının yurt sorunlarından bağımsız düşünülmesi gerektiğini, işçi ve köylü çocuklarının bugün okuma imkânlarının olmadığını belirterek, bugünkü Üniversite ve yüksek öğrenimin bir eleştirisini yapmıştır. Gençliğin devrimci görevinin, Anayasa'da var olduğunu söylemiş, bu da: «demokratik - millî cumhuriyet ilkeleridir» demiştir.

İkinci olarak sendikacı Emin Bora söz almıştır. Gençliğin bunalım içinde olduğu, öğrenimde eşit olmayan bir sistem uygulandığını söylemiş, «Gençler halka meselelerini her fırsatta anlatmalıdırlar» demiştir.

Üçüncü konuşmacı Halk Kitaplığı Müdürü Ahmet Yenal: «Öğrenimde birçok barajlar öğrencileri köstekliyor, öğrenim sonrasında ise iş bulamama endişesi büyük, öğrencilerin haklı taleplerini kanunî yollardan aramaları gerekir» demiştir.

Dördüncü konuşmacı TÖS Başkanı Mehmet Sevinç: «Bütün öğretim sisteminin yetersiz olduğunu, Türkiye'nin şartlarına uygun bir eğitim programının olmadığını, bu sorunların çözümlenmesinin ekonomik ve sosyal problemlerin çözümlenmesine bağlı olduğunu, ilk okul öğrencilerine millî terbiye vermeğe çalışıldığını, fakat yaz tatillerinde mahalle kur'an kurslarında bütün bu çabaların altüst edildiğini» söylemiş, «hattâ buralarda bayrak bile inkâr ediliyor» demiştir. Konuşmacı, «Üniversiteli gençlerin halkın sorunlarını dile getirmelerini ve halka anlatmalarını» istemiştir.

Gemlik Lisesi Edebiyat Öğretmeni Sami Asım yaptığı konuşmada, eğitimin bir bütün olduğunu ve bozukluğun ekonomik ve sosyal yapıdan geldiğini, öğrenimin ihtiyaca göre olmadığını belirtmiştir. Daha sonra da gençliğin haksızlığa ve sömürüye karşı mücadelesini övmüştür.

Oturum sonunda dinleyicilerin soruları cevaplandırılmıştır.

Tekman köylerindeki tedhiş durdurulmalıdır

İrtica kuvvetleri Kayseri'de öğretmenlere barbarca saldırırken Şeyh Said'in oğlu Şeyh Selâhattin, çetesiyle Tekman köylerinde dehşet kargaşasını kurmuştu.

Şeyh Selâhattin, iki bin kadar silâhlı müridiyle Tekman köylerine silâhlı baskınlar yapmaktadır ama bir gazete dışında günlük basın susmaktadır. Segim samsarı politikacılar ise susmak zorundadır.

Tekman ilçesinin Düzyurt, Keleş, Hıdır, Çekaluk ve Madralı köylerindeki bir kısım. Hazineye, bir kısmı da köylülere ait olan 70 bin dönüm arazi, Şeyh Selâhattin tarafından 1947 yılından beri kademeli olarak işgal edilmekteydi.

İki hafta önce, 11 sürüsünü otlamak üzere Şeyh, Çekaluk ve Madratta yeni bir işgale kalkınca, canları burnuna gelen köylüler silâha sarılmak zorunda kaldılar, şeyhe başkaldırdılar. Fakat Şeyhin silâhlı müritleri disiplinli bir çete olarak beslenmişti; köylülere karşı hunharca bir tedhiş hareketi başlatıldı. Birçok fakir köylü ile birlikte Çekaluk köyünden Mehmet Aydemir, ağır bir şekilde yaralandı. Şeyhin gözü kanlı tedhiş çetesi bugün ilçede sıkı yönetim ilân etmiş

durumdadır. Sokaklarda silâhlı adamları dolaşmaktadır. Emniyet kuvvetleri bu işe seyirci kalmak zorunda bırakılmıştır. Esasen Şeyh Selâhattin için Savcılıkça kesilen gıyabî tevkif kararı, bir hatırlının Erzurum'a gelmesiyle kaldırılmıştır. Onun yerine göz boyamak için Şeyhin soförü tevkif edilmiştir. Şeyhin oğlu Sıddık Fırat'ın tevkifine Tekman'daki müritler silâhlı bir gösteride bulununca şeyhin oğlu serbest bırakılmıştır.

İşbirlikçilerin iktidarda olduğu ülkemizde fakir köylü üzerindeki ağa baskısı bütün şiddetle hüküm sürmektedir. Sükan yönetimi ile devletin emniyet kuvvetleri aceze düşürülmüştür. Hem de İngiliz Emperyalizminin 1925 isyanında genç Türkiye Cumhuriyetine karşı maşa olarak kullandığı Şeyh Said'in oğullarına, torunlarına karşı devlet gücü aciz bırakılmakta, emperyalizme karşı savaşta kan döken fakir köylüler, bunlara ezdirilmektedir. Türk halkı Sükan'lardan bunun hesabını ergeç soracaktır.

Namuslu yöneticiler ve ilerici güçler, fakir köylüler üzerindeki tedhiş son vermek için ağır haklarını koymalıdır.

Devrimci mücadelede Antalya

Geçtiğimiz hafta Antalya Devrimci Fikir Kulübü Kongresi yapıldı. Kongre sonunda yönetime tam liste halinde proleter devrimcileri seçildiler. Başkanlığa SBF Sos. Fikir Kulübü üyesi Mustafa Kaçaroğlu getirildi.

5 Temmuz'da fabrika önlerinde, gecekondu-larda bir bildiri dağıtıldı. Başkanla birlikte dört devrimci, polis tarafından gerekçe gösterilmeden nezarete atıldılar.

Dağıtılan bildiri; Türkiye'nin 1919'da M. Kemal'in önderliğinde birinci Millî Kurtuluş Savaşını verdiğini, 1969'da yine Amerikan emperyalizminin sömürüsüne düştüğümüz ve bugün yine bir kurtuluş mücadelesi vermemiz gerektiği belirtilmiş ve şöyle denmiştir:

«Kardeşler, Amansız bir savaşa girdik. Bağımsızlık, ölüm-kahm, namus kavgası bu. Bu kavga TÜRKİYE, demokratik köylü hareketleri neticesinde TOPRAK REFORMU'nun yapıldığı, ağaların ve patronların baskısının son bulduğu, Amerikan gâvurundan arınmış, bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke olana dek sürecektir.

Bu kavga, tüm vatanseverlerin, Amerikan ordularına ve içimizdeki satılmışlara karşı vereceği İkinci Millî Kurtuluş kavgası, bağımsızlık kavgasıdır.

TÜM VATANSEVERLERİ, DÜŞMANIN GÜÇLÜLÜĞÜNE BAKMADAN, YILMADAN, USANMADAN, KORKMADAN AMERİKAN SÖMÜRGEÇİLİĞİNE VE İÇİMİZDEKİ ORTAKLARINA KARŞI SAVAŞA ÇAĞIRIYORUZ...

KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİLER, AĞALAR, TEFECİLER...

KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ...

YAŞASIN EMPERYALİZME KARŞI DÖVÜŞEN DÜNYA HALKLARI...

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEK-TEN DEMOKRATİK TÜRKİYE...

Kayseri olayları ve TÖS Kongresi

Kanlı olayların baş tertipçisi,
seçimler öncesinde Nurculara ve tüm
gerici akımlara yaranmak zorunluğunu duyan
İktidarın İçişleri Bakanı Sükan ile AP Kayseri M. Vekili
Ateşoğlu ve Hüsnü Dikeçli'gildir.

Türkiye Öğretmenler Sendikasının Kayseri'deki olağan kongresi, 7 Temmuz Pazartesi günü başladı, tertipler ve kanlı olaylar sonunda Ankara'da bitirildi.

6 Temmuz Pazar akşamı, Kayseri'ye akın eden delegeler, kongrenin yeri ve tarihi ilân edildiği gündənberi, kendileri için hazırlanan tertipten habersizdiler. Gericiler tarafından hazırlanan tertibin ilk belirtileriyle otellerde karşılaştılar. Bütün otellere, el yazısıyla yazılmış, imzasız mektuplar gönderilmişti. Otel sahipleri, öğretmenlere yatak ayırırken, punduna getirip bu mektupları okumaktan geri kalmıyordu. Tabii ki öğretmenler için bu tehdit mektuplarının palavra olup olmadığını kestirmek mümkün değildi.

Otellerde gönderilen bir mektupta şu cümleler yer alıyordu:

«Ankara'dan ve daha birçok yerlerden komünist Allahsız öğretmenler geliyor. Kayseri'nin temiz havasını bozmak isteyen bu öğretmenlere hiçbir otel yer vermemelidir. Eğer üç-beş liraya tamah edenler, öğretmenlere yer verirlerse, sonu harab olur. 7 Temmuz gününü unutmayın zinhar.»

Kayseri'ye gelip yerleşen öğretmenler, tehdit mektuplarının üzerinde pek durmadılar ve dolayısıyla gelebilecek saldırılara karşı savunma tedbirleri almak gereğini duymadılar. Pazar akşamı TÖS'ün il şubesi binası, delege öğretmenlerle dolup taşmıştı. Herkes tanışmak, dostlarını görmek ve birbirlerinin eğilimlerini anlamak, özellikle üç aydanberi sık sık sözü edilen «Devrimci Dayanışma Grubu» nun durumunu öğrenmek istiyordu. Devrimci Dayanışma bildircileri, yeni bir bildiriyle gelmişlerdi. Yeni bildiri üzerinde yapılan tartışmalar, delegeleri bir gün önceden kongrenin havasına sokmuştu. TÖS Kayseri şubesinin salonunda bir forum düzenlendi. Feyzullah Ertuğrul, Ali Çiçekli, Nazım Bayata, Ali Bozkurt forumda birer konuşma yaptılar. İlk sözü F. Ertuğrul aldı ve ikna edici olmayan bir biçimde bildirinin özetini yaptı. Daha sonra konuşan Tevfik Yılmaz, devrimci doğrultuda açıklamalarda bulundu. Yılmaz'ın konuşması dinleyiciler üzerinde başlangıçta etkili olmasına rağmen, öğretmenlerin hemen katılmıyacağı eylem tekliflerini kapsadığı için ürktücü görüldü. Sıra sorular kısmına geldiği zaman, yöneltilen soruları Ali Çiçekli cevaplandırdı.

«Devrimci Dayanışma Grubu», forumdaki tartışmalarda aralarında fikir ayrılıkları taşıdığını belli etti. Bu yüzden, Millî Demokratik Devrim görüşünü benimseyen genç devrimci öğretmenler, oportünistlerle yanyana gözükmekten rahatsızlık duydular.

Pazartesi sabahı, Alemdar Sinemasının ışksız salonunda kongre açıldı. Genel Başkan Baykurt, açılıştaki toplayıcı ve enerjik tutumuyla, Türk öğretmenin devrimci potansiyelini dile getirdi, devrim şehitleri için yapılan üç dakikalık saygı duruşu için çağrıda bulunurken, antiemperyalist kavgada ölen öğrencileri de katmayı ihmal etmedi.

Baykurt'un açış konuşması, devrimci, açık, kesin ve inandırıcıydı. TÖS, bu konuşmayla, tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye için verilen mücadelenin saflarında yer aldığını gösteriyordu. Muhalefet bile bu konuşmayı zevkle dinledi, alkışladı. Salon, sık sık «tam bağımsız Türkiye!», «kahrolsun emperyalizm!», «kahrolsun işbirlikçiler!» sloganlarıyla çınlıyordu. Fakir Baykurt, bu sloganları üçer defa hep bir ağızdan tekrarlattı.

Açış konuşması, devrimci doğrultuda tatmin ediciydi; ancak, bu konuşmanın lâfta kalıp kalımayacağı, belirtilen ilkelerin uygulanıp uygulanmayacağı, devrimci öğretmenlerin kafasında bir soru olarak dolaylıydı. Konuşmada ileri sürülen ilkelerin uygulanması, iyi niyetin de ötesinde, gerçekten enerjik, yapıcı bir kadroya bağlıydı. Böyle bir kadro kurulamazsa, Türkiye'deki devrimci mücadelenin önemli bir mevzii beklenen başarıyı gene gösteremeyecekti.

GERİCİLERİN SALDIRILARI

Kongrenin ilk akşamı kulis faaliyetleriyle geçerken, gericilerin hazırladığı tertibin ikinci belirtisi ortaya çıktı: Saat 21.30 da şehir cereyanı birkaç dakika kesildi. Lokalde toplanmış bulunan öğretmenler, ışıkların sönmesine içerlediler, fakat bunun tertiple ilgili bir oyun olduğunu farketmediler. Cereyanın kesilmesi sırasında iki cami ile İmam Hatip Okulu ve Kültür Derneği'nde hasar getirmeyecek şekilde dinamitler patlatıldı. Artık iş, dinamitlerin öğretmenler tarafından patlatıldığını yaymaya kalyordu.

8 Temmuz Salı sabahı, kongre, çalışma raporunun eleştirisine geçmiş bulunuyordu. Kongre salonuna geç gelen öğretmenler, salona baskın yapılabileceği haberini ulaştırıyordu. Bu sırada kongreye uzun boylu, gözlüklü bir şahıs girmişti. Bu şahsın siyasi polis komseri olduğu anlaşıldı. Gözlüklü şahıs, salondaki havayı teşhis etmek için gelmişti. Öğretmenleri tehlikeye karşı uyuluyor, nümayişçilerin üçyüz dört yüz kişiden fazla olduğunu, sinema önüne gelebileceklerini söylüyordu.

Saat 10.30 da gerici grup Alemdar Sinemasının önüne birikti. Bunların karşısında güvenlik kuvveti olarak 10-12 kadar toplum polisi yerleşti.

Gericilerin ön safında 8-10 yaşlarındaki çocuklar, onların arkasında çember sakallılar ve daha da arkada saldırganlar bulunuyordu. Halk, yanlardan ve gerilerden meraklı bir kalabalık olarak olayları izliyordu.

Saldırganlar önce büyük çakıl taşları attılar. Biraz sonra, kaldırım taşları, kütükler yağdırıldı. Sinemanın ön cephesindeki bütün camlar parçalanmıştı. Kongrenin yöneticileri, öğretmenleri sinemanın holünden çekip içeriye almaya çalışıyorlardı. Yöneticilerin fikrince, öğretmenlerin holde gözükmemesi, nümayişçileri iyice kızdıracak ve saldırıların dozunu arttıracaktı. Gözlüklü siyasi komser ve oraya gelen birkaç toplum polisi bu görüşü destekliyordu. Öte yandan kongrede söz alan hatipler, konuşmalarına devam ediyordu. Olaylar hızla gelişti. Daha önce getirilen iki manga jandarma, valilik tarafından geri alındığı için, yetersiz sayıdaki toplum polisini gerici grup kolayca açtı ve sinemanın holüne girmeyi başardı. Öğretmenler ilk şaşkınlıkla salonun girişine koştu. Savunma, her zaman olduğu gibi, az sayıda ama cesur kişilere kalmıştı. Bunlar üstün bir cesaretle salonun iç kapılarında hole çıkarak, saldırganlarla dövüşmeye başladılar. Kısa zamanda sinemanın holündeki gericiler püskürtüldü. Toplum polisi bu arada öğretmenlerin savunma olanaklarını büyük bir gayretle engelliyordu. Bu yüzden öğretmenler kendilerini rahatlıkla savunamıyordu. O kadar ki, saldırganlardan iki üç gözü dönmüş kişi, yeniden hamle yapıp iç salona kadar hücum etme cesaretini gösterdi. Beyaz gömleklilik genç bir öğretmen, eline geçirdiği bir sandalye ayağıyla bu üç gericiyi hemen tepeledi. Olayın hemen yanında olan iki toplum polisi, cesur öğretmenin sopasını elinden alarak yere yıktılar ve kıyasıya dövmeğe başladılar. Karanlık ve umutsuz dakikalar başlamıştı. Bilinçli, devrimci öğretmenler, ne pahasına olursa olsun dövüşmek azmindeydiler. Bu grubun cesareti tüm öğretmenleri etkiledi.

Saldırganlar ön kapıdan girmeyi başaramayınca, arka yapıyı zorlamaya kostular. Arka kapı dardı. Kütle hâlinde içeriye dolmak olanaksızdı. Buradan yapılan ani ve büyük bir saldırıyı öğretmenlerle gençler derhal püskürttü. Balkona giden yandaki merdivene mevzilenen genç devrimciler, dar kapıyı sonuna kadar savundular. İçeriye sızmak isteyen her saldırgan gerici, unutamıyacağı dersler aldı.

Gericiler saldırganlar, bütün bu başarısızlıklar karşısında korkunç bir yeni metoda başvurdular. Önceden nasıl hazırlandığı bilinmeyen bir hortumla içeriye benzin fıskırttılar. Arkasından, yanmakta olan yağlı paçavraları fırlattılar. Yangın başladı. Devrimci gençler, kapılardan söktükleri perdelerle yangını söndürmeye çalışıyordu. Fakir Baykurt, bu mücadele içinde ceketi boydan boya yırtılmış, üstü başı benzine boyanmıştı. Bir yandan savaşıyor, bir yandan da durumu kontrol ediyordu. Saat 11.30 da askerler yardıma geldiği, içeriye üç dört sıhhiye erinin girmesiyle anlaşıldı. Erler yaralı toplamaya gelmişti. Bunlar da öğretmenlerle beraber savunmaya katıldılar. Türk askerinin Türk öğretmene olan saygı ve sevgisi, dar zamanda somut bir biçimde ispatlanmış oldu.

Askerler geç de olsa gelmişti. Sinema gerici saldırganlardan tecrit edilmiş ve Orduevine gi-

AYDINLIK
sosyalist dergi

9. sayı çıktı

Gerici Parlamentarizm iflâs yolunda

**MİHRİ BELLİ : Savunmam • OSMAN ULAGAY : Düzenin
Yabancılaşması Üzerine • CENGİZ ÇANDAR : 1969
Haziran ve Devrimci Gençlik Hareketi**

den yol açılmıştı. Öğretmenler bu yoldan geçilerek hemen karşıda bulunan Orduevine ve Askeri Hastaneye alındı. Yaralıları ilk tedavi yapıldı.

Doğu Menzil Komutanı Korgeneral Abdullah Fehmi Başar, Valinin tutumunu yeriye ve sivil idareye yaptığı yardım taleplerinin geç kabul edilmesinden yakınıyordu. Bununla beraber, öğretmenleri korumakta gereken sıcaklığı göstermekten kaçınıyordu. Öğretmenlerin bir an önce Kayseri'den uzaklaşmasını ve bunun için de Cemselere doldurulup götürülmesini ısrarla istiyordu.

Öğretmenler saat 16 da Cemselere bindirilerek Kırşehir'e doğru yola çıkarıldı. Susuz, aç, yorgun ve alçakça bir saldırının yarattığı öfke içinde, fakat kandırılmış kütlelerin kabahatsızlığı anlatıla anlatıla gece saat 22'ye kadar gidildi. Kırşehir'le Kaman arasındaki basit bir konak yerinde Cemseler boğaltıldı. Kırşehir'den sağlanan otobüs ve minibüslerle iki misli ücret ödenerek bozkırın gece soğukunda Ankara'ya doğru yeniden yola çıkıldı. Başkente varan öğretmenlere geceyi Gençlik Parkında geçirmek zorunda kaldılar.

10 Temmuz Çarşamba günü, kongreye Siyasal Bilgiler Fakültesinde öğrencilerin sevgi gösterileri arasında devam edildi. Delegelerin tümü şu gerçekte birleşmişlerdi: Kanlı olayların baş tertipçisi, seçimler öncesinde Nurculara ve tüm gerici akımlara yaranmak zorunluğunu duyan iktidarın İçişleri Bakanı Sükan ve AP Kayseri Milletvekili Ateşoğlu ve Hüsnü Dikeçli'lerdir. Tertipçiler, iktidarın faşist terörü ve komplolar zincirine yüz kızartıcı ve hesabı sorulmayacak sanılan bir halka daha eklemiştir. Fakat silâh geri tepmiştir. Öğretmenler, eylem içinde eğitmek ve daha bilinçli olmak zorunluğunu kavramışlardır. Saldırganlara müsamaha gösteren Vali Abdullah İğneçler ve Kayseri Emniyet Müdürü Talât Altunç ise, sivil idareyi iktidarın nasıl âlet olarak kullandığına tipik örnek olmuşlar ve bu yönde öğretmenlerin kafasında silinmez izler bırakmışlardır.

KONGRENİN ANKARA'DAKİ ÇALIŞMALARI

Büyük olaylarla başlayan TÖS kongresinin ikinci derecedeki olayı herhalde CHP Genel Sek-

reteri Bülent Ecevit'in aleyhte tezahürat sonucu salondan dışarı çıkartılmasıydı. Ecevit'in salondan çıkmak zorunda bırakılması: TRT tarafından her ne kadar FKF'li gençlere yüklendiyse de, gerçek öyle değildi. Birçok öğretmen, Ecevit'in Bayar meselesi dolayısıyla açığa çıkmış bulunan karşı-devrimci tutumunu ve sahte demokrasi anlayışını hazmedemediğini ortaya koydu.

Ecevit'in konuşurulmamasına karşılık, Tabii Senatör Suphi Karaman, dakikalarca ve ayakta alkışlanan bir konuşma yaptı. Prof. Muammer Aksoy'un konuşması da öğretmenler tarafından ilgiyle izlendi.

Ve kongrenin son günü, öğleden sonra yongun şekilde seçimler maddesine hazırlanıldı. Devrimci Dayanışma Grubu'nun yetersizliği dolayısıyla, Fakir Baykurt'un listesi dışında iki ayrı liste çıkarıldı. Bu iki liste, Feyzullah Ertuğrul'un önderliğindeki eski gruptan arta kalanlar ile, Millî Demokratik Devrim görüşünde birleşen «Devrimci Grup» tan meydana gelmişti. Listelerin her ikisinin de TÖS yönetimini devralma olanağı yoktu. Devrimci Grup'un ortaya çıkmasının amacı, yeni yönetimi etkilemek ve devrimci eylemde desteklemektir. Yayınladıkları bildiri de şöyle deniyordu:

«Devrimci mücadele tek kişiyle değil, devrimci bir kadroyla yürütülür. Bu, sözüyle eylemi bağdaşan kadrodur. TÖS içinde böyle bir kadroyu kurma imkânı vardır. Ve bu imkân bugüne kadar kullanılmamıştır. TÖS'ün önümüzdeki dönemde payına düşen tarihi görevi yerine getirecek böyle bir kadronun Türkiye'nin dört bir bucağında görev yapan her kademedeki öğretmeni orantılı olarak temsil etmesi şarttır.

Devrimci kadro için birleşelim!
Kişiselliğe, kaypaklığa, katı önyargılara karşı koyalım!

Yaşasın devrimci Türkiye öğretmenleri!
Yaşasın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye!»

Genel Başkan Baykurt'un hazırladığı liste, beklendiği gibi, TÖS'ün yeni yönetimini devraldı. Kazanan listede, her kademedeki öğretmen temsilcilerinin yer aldığı ve bu arada özellikle TÖS'ün tabanını oluşturan ilkökul öğretmenlerinin sayıca ağır bastığı görülüyordu.

rimci olduğu iddia edilmektedir. Yazarın iddia ettiği gibi iki yolda devrimci olduğu kabul ediliyorsa bu kavgalar gürültüler neye?

Bağımlılık mesajından bahsedilmektedir yazıda. Bir örgütün yıpratılmamasını istemek, onu devrimci savaşında desteklemek bağımlılık değil devrimcilerin doğal görevidir. Bu görev parti dışındaki devrimci örgüt ve kişilere yapılan hücum ve baskılar karşısında da bakidir.

Devrimci cephedeki her kayıp fakir halkın umutlarından yitmektedir. Ayrıca dikkat edilirse alınan kararda şu veya bu devrimci yol diye bir ayırım da yapılmamıştır. Alınan karar örgütleri şu veya bu yönde herhangi bağımlılığa götürmez, sadece T.I.P.'i sömürücü sınıflar karşısında güçsüz kılıcı eleştirilerden uzak tutmağa çalışır. Ve T.I.P. derken birkaç kişiyi değil partinin tümünü ve verdiği dokuz yıllık mücadelede (daha iyi olabilirdi iddiasının üzerinde polemiklere girmeden) uyandırdığı emekçi kütlelerini, partiye umut bağlamış fakat bu kavgalar nedeniyle umudunu yitirmiş kişileri anlar ve ona göre yorumlarız biz. Ve hepsinden de öte alınan kararın altında imzası vardır: Stockholm'lu dostun.

İçinde yaşadığımız devrimci çağın ve gelecek kuşakların sorumluluğunu duyuyor ve onun mücadelesini yapıyoruz biz, yoksa onun bunun oportünizm ithamlarına hedef olmak için değil.

Baykurt başkanlığındaki yeni yöneticiler sunlardır:

YÜRÜTME KURULU ASİL ÜYELERİ :

Dursun AKÇAM, Necati BAŞAK, Osman K. AKOL, Mehmet CİHANÇİ, Hulusi GÖKÇE, Kâzım TAŞ, Cevat GERAY.

YÖNETİM KURULU ASİL ÜYELERİ :

Halil ERDOĞAN, Enver ATILGAN, İbrahim KÜÇÜK, Besim NEBİOĞLU, Settar BAŞOL, Pakize TÜRKOĞLU, Hasan Sıtkı AYDIN, Burhan BURSA, Ekrem KABAY, Şadi KARAHAN, Ni-yazi AYGÜN, Mehmet ER, Zübeyde TANİL, Bahattin UYAR, Osman SARIKAYA, Mustafa KÂRCI, H. Nedim ŞAHHÜSEYİNOĞLU, Bekir DURGUN, Sadrettin EYÜBOĞLU, Ebubekir RE-VAN.

Tam bağımsız, gerçekten demokratik Türkiye'nin gerçekleşmesi uğruna yeni TÖS yönetiminin başarılı olmasını ve devrimci mücadelede tüm millîci sınıf ve tabakalar arasındaki devrimciler gücünün gelişmesinde geçen yıllardan daha fazla katkıda bulunmasını diliyoruz.

AHMET SAY mahkûm oldu!

Dergimizin 6 Ağustos 1968 tarihli sayısında yayınlanan «Vatansever Avı» başlıklı yazıdan ötürü, o günlerde yazı işleri müdürlüğünü yapan Ahmet Say, İstanbul 5. Ağırceza Mahkemesi tarafından 1 sene hapis, 6 ay Konya'ya emniyeti umumiye nezaretinde mecburi ikamete mahkûm edilmiştir. Arkadaşımız Ahmet Say, Ceza Kanununun 151 ve 159. maddelerine muhalefetten yargılanmakta idi. Mahkeme, 151. maddeden beraatine, 159. maddeden ise mahkûmiyetine karar vermiştir. Karar, avukatlar tarafından temyiz edilecektir.

AÇIKLAMA

Türk Solu Dergisi
Yazı İşleri Md. ne
Babalı Cad. No. 29
Sayın Bay,

«83 sayılı Türk Solu Dergisinin son sayfasındaki «Bu çocuk kimin?» başlıklı, Erol Çurmak imzalı yazıyı hayretle okuduk ve bir devrimcinin olayları tahrif ederek kendi arzularıyla yönde yorumlamasına üzüldük şahit olduk.

Oportünist çamurunun ucuzladığı şu son günlerde, devrimciliğinden şüphe etmek istemediğimiz kişilerin bu ucuz yola başvurmaları düşündürücüdür. Herhangi bir örgüt veya kişiyi bir takım suçlamalardan evvel o kişi veya örgütün karşı çıktıkları yahut savundukları tezdin bir çıkarlarının olup olmadığının tesbiti gerekir, ve bunun diyalektik bir görüşle yapılması da bir devrimcinin görevidir. Halbuki haber sahibi gelişmelerle dolu yazısında hem bizlerin küçük hesaplar peşinde koştuğunun hem de bilinçsiz olarak diğer devrimci yola kaydığımızı iddia etmektedir. İşin ardında küçük hesaplar varsa bilinçsiz değil bilakis bilinçlidir yapılan iş. Şayet hakikaten bilinçsiz ise o zaman sadece bilinçsizliktendir oportünist değildir. İmza sahibi yazısında ikinci devrimci yol deyimini bol bol kullanmakta oysa şimdiye kadar yapılan kavgalarda bu yollardan bir tanesinin dev-

Bu da yazı sahibi tarafından böylece biline. Uzun lâfın kısıması bilimsel eleştiriye EVET, müşterek düşmanı bırakıp birbirini ithama HAYIR diyoruz.

Bizlerin karıştığı ilk polemik bu Bu gibi «Bizde bunlar var, sizde var mı» edebiyatıyla kendine pay çıkaran kişilerle ilk ve son polemigi burada kesiyor, bir (1) bir (0) dan daha evladır diye düşünüyoruz biz. Onun içinde şimdiye dek olduğu gibi bundan böyle de bu gibi entellektüel kavgalarından uzak kalmağa dikkat edeceğiz. Amacımız kervan'ı hedefi olan SOSYALİST TÜRKİYE'ye doğru kararınca götürmek. Ama kervan'ın daha bir çok yollardan geçmesi lâzımmış, bu bizi yolumuzdan döndürmez biz bu yola kendini adanmış kişileriz (politikacılar değil), kervan nere biz ora.

Bu yolda faydalı olabilirsek ne mutlu bize, olamazsak hiç yoksa asalak olarak yaşamamış olmanın gururunu duyacağız.»

MUTLU YARINLAR ERGEÇ BİZİM OLACAKTIR.
YAŞASIN EZİLENLERİN ZAFERİ
YAŞASIN TÜRK HALKININ BAĞIMSIZLIK SAVAŞI.

Başarı dilekleriyle
Türk Gençliği Kültür Kulübü
(Başkan)
Doğan KEKEVİ

TÜRK SOLU, ilgiyle karşılanan Moskova Konferansı Ana Belgesi ve Lin Piao'nun Çin Komünist Partisi 9. Milli Kongresinde okunan raporu yayınlamaya devam etmektedir. Bu belgenin tam metnini yayınlamaktaki amacımız, Türkiye aydınlarının, sosyalist bloktaki ideolojik tartışma hakkında ilk elden bilgi edinmelerini sağlamaktır.

İKİ B

Moskova Konferansı Ana Belgesi

11.

Dünya sosyalist sistemi, anti-emperyalist savaşta, kararlı gücü temsil ediyor. Bütün kurtuluş savaşları, onda ve herseyden evvel Sovyetler Birliği'nde, değişmez bir destek bulurlar.

Ekim sosyalist devrimi, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kurulması, İkinci Dünya Savaşında Alman faşizmi ve Japon militarizminin yenilmesi, Çin'de ve Avrupa ve Asya'daki birçok ülkede devrimin zaferi, Amerika'nın ilk sosyalist devletinin —Küba Cumhuriyeti'nin— kuruluşu, 14 ülkeden meydana gelen dünya sosyalist sisteminin kuruluşu ve gelişmesi, dünyada sosyalizmin ışması, tarihi gelişmenin şartlarını yarattı ve hızlandırdı, bütün dünyada sosyalizmin gelişmesi ve zaferi için yeni perspektifler açtı.

Sosyalizm, insanlığa, emperyalizmden kurtulmak perspektifini açtı. Üretim araçlarının ortak mülkiyeti ve emekçilerin iktidarını temel üzerine kurulmuş olan yeni sosyal sistem, plânlı ve krizsiz, halkın yararına, emekçilerin sosyal ve politik haklarını garanti eden bir ekonomik gelişmenin gerçekleşmesini mümkün kılıyor. Dürüst bir demokrasinin, geniş halk yığınlarının toplumun yönetimine gerçekten katılmalarının, insanın kabiliyetlerinin âhenkli bir gelişmesinin, milletlerin hak eşitliğinin ve dostluğunun koşullarını yarattı. Olaylar, insanlığın önündeki ana problemleri, ancak sosyalizmin çözebileceğini doğruladı.

Anti-emperyalist güçlerin ortak amacına dünya sosyalist sisteminin katkısı, herseyden evvel onun ekonomik gücünün artışıyla kendini göstermiştir. Büyüme temposu kapitalist ülkelerinkini aşan ekonominin çabuk gelişmesi, bilim ve teknolojinin birçok dallarındaki öncü durumu, Sovyetler Birliği'nce uzay yolunun açılması... Sosyalist ülkeler halklarının, yaratıcı emeklerinin bütün bu meyvaları, barış, demokrasi ve sosyalizmin güçlerinin, emperyalizmin üstün gelmesinde tayin edici bir rol oynuyor.

Artık sosyalist dünya, yeni sistemin kendisine sağlamış olduğu sonsuz rezervleri çok daha iyi işleyebileceği bir gelişme aşamasına ulaşmıştır. Bugün yeni bir toplum yapısına dayanan sosyalist toplumun isteklerine uyan daha mükemmel ekonomik ve politik yolların geliştirilmesi ve uygulanması bu görevin yerine getirilmesine yardım etmektedir. Sosyalizmin kurulması ve geliştirilmesi, işçi sınıfının harekete geçirdiği ve yönettiği geniş halk yığınlarının bu işe katılmalarına ve sarılmalarına bağlıdır. Komünist partisi sosyalist toplumun öncüsüdür. Emekçilerin durmadan büyüyen politik eylemi, halkı örgütlendirme yolundaki bağımsız çalışmaları, birey haklarının genişlemesi, bürokrasiye karşı amansız mücadelesi, sosyalist demokrasinin âhenk içindeki gelişmesi, sosyalizmin güçlerini arttırmakta ve halkın bütününün aynı eylem ve irade birliğine ulaşmasını sağ-

lamaktadır. Sosyalist demokrasinin tam ve eksiksiz oluşu, üretici güçlerin, politik ve kültürel ilerlemelerin, insancıl ve mânevî değerlerin artmış olması, sosyalizmin bütün dünya emekçileri üzerindeki etkisini çoğaltmakta ve emperyalizme karşı dünya çapında yürüttüğü savaşta siperlerini sağlamlaştırmaktadır.

Tecrübe göstermiştir ki, sosyalist dönüşümler, yeni toplumun kuruluşu karmaşık ve ileriye uzanan bir süreci temsil etmektedirler, ve en başta komünist ve işçi partilerine yeni rejimin getirdiği büyük olanakların kullanılmasına bağlı olan sosyalist gelişme sorunlarını Marksist-Leninist yoldan çözmeye yeteneklerini sağlamaktadırlar.

Bilimin çeşitli ekonomik ve toplumsal alanlara girmesi, bilim ve teknikteki devrimin hızlanan ekonomik gelişme için ve toplumun bütün üyelerinin ihtiyaçlarının karşılanması için tam olarak kullanılması sayesinde ki, mülkiyetin sosyalist karakteri, üretimin plân örgütüne bağlanması, ve ekonomik yönetime el ve kafa emekçilerinin fiilen katılmaları mümkün olmuştur. Kapitalizm ve sosyalizm arasındaki tarihi yarışmanın belli başlı savaş alanlarından biri haline gelmiş olan bilimsel ve teknik devrim, sosyalist toplumun gelişme gereklerinden birisidir.

Sosyalist dünyanın doğması ve gelişmesi, dünya çapındaki sınıf mücadelesinin bütüncü bölümleridir. Sosyalizmin düşmanları sosyalist gücün temelinde kundak sokmak, toplumun sosyalist dönüşümünü önlemek ve kendi egemenliklerini yeniden kurmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bu girişimleri işçi sınıfının ve onun öncüsü olan komünistlerin yönettikleri geniş halk yığınlarına dayanarak şiddetle püskürtmek sosyalist devletin zorunlu görevidir.

Sosyalizmi savunmak, komünistlerin enternasyonal ödevidir.

Her sosyalist ülkenin ilerlemesi ve güçlendirilmesi dünya çapındaki sosyalist sistemin ileri yürüyüşünün koşuludur. Ulusal ekonominin ve bütün sosyal yaşamın gelişmesi, sosyalist ülkenin her alanda ilerlemesi, sosyalizmin bir bütün halindeki yararlarına olduğu kadar halkların yararlarına da cevap vermektedir.

Sosyalist ülkelerin eylem birliği, proleter enternasyonalizmine dayanmalıdır

Sosyalist ülkelerin komünist ve işçi partilerine düşen en önemli işlerden biri de, iki sistem arasındaki kesin ekonomik yarışma alanında, bilim ve teknikteki ilerlemeye yeni başarılarla ulaşmak yolunda güçbirliği etmeleridir. İki sistem arasındaki böyle

bir yarışmada, mücadele koşullarının ağırlaşması, sosyalist sistemin, sosyalist devletler arasındaki temel amaç ve çıkar birliğinden ve politikalarının temelindeki Marksizm-Leninizm ilkelerinden yola çıkarak, ve bütün ulusal çıkarları bir yana bırakıp, her sosyalist ülkenin serpilmesini ve sosyalist sistemin dünya çapında güçlenmesini sağlıyarak, gitgide daha çok sosyalist emekçi enternasyonaline ve onun serbest işbirliğine dayanmasını gerektirir.

Artmakta olan ekonomik ve askeri potansiyelinden güç alan sosyalist sistem, emperyalizmin eylem özgürlüğünü daraltır, karşı-devrim ihracı olanaklarını azaltır, özgürlük ve bağımsızlık için dövüşen halklara daha çok yardım ederek enternasyonalist ödevini yerine getirir, uluslararası güvenliği ve barışı pekiştirir. Saldırgan NATO bloku yerinde kaldığı sürece Varşova paktı da, emperyalist devletlerin saldırısına karşı sosyalist ülkelerin güvenliğini sağlamak ve barışı kurtarmak yolunda önemli bir rol oynamakta devam edecektir.

Sosyalizmin başarısı, olayların gidişatındaki etkisi, emperyalist saldırıya karşı yürüttüğü mücadelenin yararlılığı geniş ölçüde, sosyalist ülkelerin birbirleriyle olan dayanışmasına bağlıdır. Sosyalist ülkelerin eylem birliği, emperyalizme karşı duran bütün güçler arasındaki birliğin temel etkenidir.

Uluslar arasında yeni tipte ilişkiler kurulması, sosyalist devletler arasında kardeşçe birliğin gelişmesi karmaşık bir tarihsel süreci göstermektedir. Sosyalist devrim bir çok ülkelerde başarıya ulaştıktan sonra, sosyalizmin kuruluşu genel yasalar temeli üzerinde olmakla beraber, değişik tarih koşulları ve ulusal özellikler nedeniyle çeşitli biçimler almıştır. Bu sürecin başarı ile yürütülmesi için, proleter enternasyonalizmi ilkelerine saygılı olmak, karşılıklı olarak birbirini saymak, hak eşitliğini kabul etmek, işlerinde egemen olmak, birbirinin işine karışmamak zorunludur.

Kapitalizmin içinde bulunan karşıtlıklar sosyalizmde yoktur. Sosyalist ülkeler arasında şu ya da bu çeşit bir uzaklaşma - ekonomik gelişme bakımından ayrı düzeylerde olmaktan, toplum yapılarında, uluslararası durumlarından, ya da ulusal özelliklerden doğan uzaklaşmalar - ortaya çıktığı zaman, bunlar proleter enternasyonalizmi temeline bağlı kalarak, tartışmalar yaparak, kardeşçe ve serbest işbirliği ile ortadan kaldırılabılır, kaldırılmalıdır. Bu gibi şeyler emperyalizme karşı birleşmiş sosyalist devletler cephesini bozacak güçte olmamalıdır.

Komünistler sosyalist sistemin gelişmesinde rastlanan güçlükleri bilmektedirler. Bununla beraber, sosyalist sistemin ekonomik ve toplumsal rejim beraberliği, ve temel amaç ve çıkarlardaki ortaklık gibi bir kökü vardır. Bu beraberlik, güçlüklerin alt edileceğinin, ve sosyalist sistem birliğinin,

(Devamı 10. sayfada)

Proletarya, insanlık tarihinin en büyük sınıfıdır.
İdeolojik bakımdan, siyasal bakımdan ve
sahip olduğu güç bakımından
en kudretli devrimci sınıftır.
Bir avuç düşmanı
mümkün olduğu kadar yalnız bırakmak için
halkın büyük bir çoğunluğunu çevresinde toplayabilir ve
toplamak zorundadır.
Düşmana böylece saldırmalıdır.

Lin Piao'nun Raporu

İdeolojik ve siyasal alanlarda sınıf mücadelesinin hiçbir şekilde bitmediğini bütün devrimci yoldaşlar açıkça bilmelidir. Proletarya ve burjuvazi arasındaki mücadele iktidarın ele geçirilmesiyle bitmiş olmaz. Devrimci kitle eleştirisine daima sadık kalmak, burjuvaziye eleştirmek revizyonizmi eleştirmek, Başkan Mao'nun devrimci çizgisine karşı olan bütün Sağ veya aşırı «sol» yanlış düşünceleri eleştirmek, burjuva bireyciliğini ve «birçok merkez», daha doğrusu «merkez-sizlik» teorisini eleştirmek zorundayız. Dönek, gizli ve sahtekâr Liu Shao — Chi'nin saçmalarını, örneğin kölemsi komprador felsefesini ve arkadan kaplumbağa hızıyla yürümek doktrinini eleştirmek ve kadrolarımız ve halk kitleleri arasında, Başkan Mao'nun «bağımsızlığı korumak, inisiyatif kendi ellerimizde bulundurmamak ve kendi çabalarımıza güvenmek» kavramını yerleştirmek ve böylece amacımıza, Başkan Mao'nun işaret ettiği yönde ulaşmayı teminat altına almak zorundayız.

Başkan Mao şunları söylüyor:

Devrim komitesi birlik hâlinde liderlik etmeli, idari yapıdaki tekrarları ortadan kaldırmalı «daha iyi askerler ve daha basit yönetim» siyasetini uygulamalı ve kitlelerle yakın bağları olan devrimci bir öncü grup olarak örgütlenmelidir.

Bu, üst yapının, sosyalist ekonomik yapıya daha iyi hizmet etmesini sağlayacak temel bir ilkedir. Kitlelerden ayrılmış, tekrarlar yer veren bir idari yapı, kitlelerin devrimci inisiyatifini bastıran ve kayıtlayan bir skolastisizm, toprak ağası ve burjuva biçimi bir resmîlik ve gösteriş Sosyalist ekonomik yapı için yıkıcı, kapitalizm için yararlı ve sosyalizm için zararlı şeylerdir. Başkan Mao'nun talimatlarına uygun olarak, bütün kademelerdeki devlet organları ve diğer örgütler, kitlelerle yakın bağlar kurmalı, bu bağlar en önce temel kitleler olan emekçi sınıflar, fakir ve ortahallî köylülerle sağlanmalıdır. Eski ve yeni kadrolar, (x) bürokrasi tozunu devamlı olarak üzerlerinden silmeli ve «bürokratlar ve ağalar gibi davranmak» gibi kötü bir huy edinmemelidirler. Bu kimseler, devrimin uygulanmasında sadeliğe dikkat etmeli, bütün sosyalist girişimleri çağışkan ve tutumlu bir şekilde işletmeli, israfa ve ziyana karşı koymalı ve burjuvanların şekerle kaplanmış kurşunlarla yaptıkları saldırılara karşı tetikte bulunmalıdırlar. Kolektif üretim çalışmalarına kadroların katılmasını sağlamalı, kitlelerin refahı ile ilgilenmelidirler. Kendileri de, Başkan Mao'nun öğretilerine uygun araştırma ve incelemeler yapmalı, bir veya birçok «serçe» yi kesip üzerinde çalışmalı ve deneylerden elde edilenleri devamlı olarak değerlendirmelidirler. Başkan Mao tarafından ortaya konulan, devrimin halefleri için gerekli beş koşula uygun bir şekilde muntazam olarak eleştiri ve özeleştiri yapmalı, «kendine sa-vaş, revizyonizmi eleştir» ilkesine uymalı ve

dünya görüşlerini bilinçli bir şekilde değiştirmelidirler.

Halk Kurtuluş Ordusu proletarya diktatörlüğünün güçlü bir desteğidir. Başkan Mao'nun birçok kereler söylediği gibi, Marksist görüş açısından, devleti meydana getiren temel öğe orduudur. Başkan Mao tarafından bizzat kurulan ve onun önderliği altındaki Çin Halk Kurtuluş Ordusu, işçi ve köylülerin proletaryanın ordusudur. Bu ordu, üç büyük dağ olan emperyalizm, feodalizm ve bürokrat kapitalizminin devrilmesi mücadelesinde ve anayurdun savunulması, Amerikan saldırısına karşı direnilmesi ve emperyalizm, revizyonizm ve gericiğin saldırılarının ezilmesi için Kore'ye yardım edilmesi mücadelelerinde büyük tarihi kahramanlıklar göstermiştir. Büyük Proleter Kültür Devriminden büyük sayıda komutan ve savaşçı «üç destek ve iki askerlik» (Başka bir deyişle, endüstrinin desteklenmesi, tarımın desteklenmesi ve soldaki geniş kitlelerin desteklenmesi, askerî denetim, siyasal ve askerî eğitim) çalışmalarına, katılmış ordu temsilcileri üçlü devrim komitelerinde görev almıştır. Ordu mensupları, sınıf mücadelesi içinde yoğrulmuşlar, kitlelerle aralarındaki bağları güçlendirmişler, ordunun ideolojik devrimini sağlamışlar ve halka yeni katkılarda bulunmuşlardır. Bu, aynı zamanda, savaş hazırlamanın da en iyi yoludur. «Hükümeti destekleme ve halkı bağra basma», «orduyu destekleme ve halkı bağra basma» geleneğini devam ettirmeli, ordu ve halk arasındaki bağı güçlendirmeli, ordu ve ulusal savunmasının kurtuluşunu güçlendirmeli ve bütün çalışmalarımızı daha iyi bir şekilde başarmalıyız. Son üç yıl zarfında, halkın orduyu desteklemesi ve ordusu da halkı koruması sayesinde ki, dönekler, düşman ajanları, kesinlikle pişmanlık duymaz, kapitalizm yoksulu iktidar sahipleri ve karşı devrimciler, büyük halk ordumuza baltalama çabalarında başarısızlığa uğramışlardır.

Üstyapı çerçevesi içinde, kültür, san'at, eğitim, basın, sağlık vs. dairelerinin son derece önemli bir yerleri vardır. Yedinci Merkez Komitenin ikinci toplantısında «Emekçi sınıfa bütün kalbimizle güvenmeliyiz» düsturu kabul olunmuştu ve şimdi de, Başkan Mao'nun «emekçi sınıf her hususta önderlik etmelidir» çağrısı üzerine, proleter devriminin değişmez gücü olan emekçi sınıf ve onun değişmez müttefiki fakir ve ortahallî köylüler, üstyapıdaki mücadele — eleştiri — dönüşümün siyasal aşamasına ulaşmışlardır. 27 Temmuz 1968'den itibaren, emekçi sınıfın güçlü birlikleri, uzun süreden beri iktidardaki kapitalizm yolcularının egemenliğinde bulunan ve entellektüellerin sayıca çoğunlukta bulunduğu bütün yerlere yürümüştür. Bu, kültür ve eğitim alanlarında tutunup tutunabüyük bir devrimci eylemdi. Proletaryanın mayacağı ve buraları Mao Çe — Tung düşüncüsüyle değiştirmeye gücünün yetip yetmeyeceği, Büyük Proleter Kültür Devriminin sonuna kadar yürütülmesinde temel sorun-

dur. Başkan Mao, bu yoldaki çalışmalarımıza çok büyük bir önem vermiş ve tipik durumları bizzat ele alarak bize parlak bir örnek olmuştur. Bazı yoldaşlarımızda görülen, ideoloji, kültür ve eğitim cephesini hafife alma eğilimini yenmeli, Başkan Mao'yu yakından izlemeli ve sürekli olarak bıkmadan ve titiz bir şekilde çalışmalıyız. «Emekçi sınıfı mücadele sırasında daima kendi siyasal bilincini yükseltmelidir» sözleri üstyapıdaki mücadele — eleştiri — dönüşümün yürütülmesi deneyini özetlemekte ve bu cephedeki savaşın kazanılış yolunu göstermektedir.

IV. Büyük Proleter Kültür Devriminin siyaseti hakkında

Üstyapı çerçevesindeki devrime devam edebilmek için, Başkan Mao'nun proleter siyasetini tamamen uygulamak kesinlikle zorunludur.

Büyük Proleter Kültür Devriminin siyaseti, 16 Mayıs 1966 sirkülerinde ve Ağustos 1966 tarihli 16 - Nokta Kararında açıkça ortaya konulmuştur. «Büyük Proleter Kültür Devriminin mücadele - eleştiri - dönüşüm aşamasında, siyasete ciddi bir şekilde dikkat edilmelidir» sözü de dahil olmak üzere, Başkan Mao tarafından verilen en son talimatlar, bu siyasetin bazı yönlerini daha da özel bir şekilde belirtmiştir.

Şu andaki temel sorun, bu talimatları harfine kadar yerine getirmektir. Entellektüeller, devrim kadrolarına, «eğitilebilecek oğul ve kızlara» (suç veya hata işleyenlerin oğul ve kızları - orijinal mütercim), kitle örgütlerine, karşı izlenecek tutum, düşmanla mücadele ve ekonomik siyaset de dahil olmak üzere, parti siyasetinin bütün bu yönleri, kendimizle düşman arasındaki ve kendi aramızdaki iki tür gelişkinin doğru çözümlenebilmesi başlığı altında toplanır.

Eski tip okul ve üniversitelerde eğitim gören entellektüellerin çoğunluğu, daha doğrusu büyük bir çoğunluğu, işçi, köylü ve askerlerle birleşmeye isteklidirler. Bu kimseler, Başkan Mao'nun doğru çizgisinin rehberliğinde işçiler, köylüler ve askerler tarafından «yeniden eğitilmeli» ve birleşmede başarı gösterenlerle köylere veya dağlık bölgelere gitmede faal olan Kızıl Muhafızlar ve eğitilmiş gençler teşvik edilmelidir.

Başkan Mao'nun birçok defalar bize öğrettiği gibi, «onları eğitmek suretiyle daha fazla insana yardım edin ve saldırı hedefini daraltın» ve «Proletarya, sadece bütün insanları azad etmek suretiyle kendi kendisini azad edebilir diyen Marx'ın öğretisini uygulayın.» Hata işleyeni insanların eğitimine ve yeniden eğitimine önem verilmeli, onlar üzerinde sabırlı ve dikkatli bir ideolojik ve siyasal çalışma yapılmalı ve «yoldaşlar arasında birliğin sağlanması ve ideolojik açıklığa ulaşılması amaçlarına erişilebilmek için «gelecekteki hatalardan kaçınmak için geçmiştekilerden ders almak» ve «hastayı kurtarmak için hastahığı

(Devamı 11. sayfada)

Moskova Konferansı Ana Belgesi

(Orta sayfadan devam)

Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkeleri üzerinde güçlenmeye devam edeceğinin garantisidir.

Kapitalist ülkelerde işçi sınıfının mücadelesi

Kapitalizmin doruğunda bulunan ülkelerde yaşayan işçi sınıfı, son olayların da doğruladığı gibi, bütün antiemperyalist demokratik hareketin temel devrimci gücü olmuştur.

Çağımızın özelliğini veren şey sadece, işçi sınıfının ve geniş emekçi yığınların ekonomik durumlarını geliştirmek için yaptıkları mücadeleyi yoğunlaştırmaları değil, bunların politik istemler uğruna yaptıkları mücadelede de güçlenmeleridir. Emekçiler hayatı çıkarlarını savunurlarken, bir yandan da toplumsal haklar ve demokratik özgürlük için savaşıyorlar. Bütün bu istemler giderek, tekelci sermaye egemenliği sisteminin özünü ve onun politik gücüne karşı yönelmektedir. Geniş işçi yığınları, giderek, insanın sömürülmesi üzerine kurulu ekonomik ve sosyal sistemi kökünden değiştirmeyi ister olmuşlardır. İşçilerin bir sıra kapitalist ülkede yürüttükleri büyük mücadeleler tekelcin güçlerini sarsmakta, kapitalist toplumun iç çatışmalarını ve güçsüzlüğünü ortaya çıkarmaktadır. Gene bu mücadeleler kaynağını temel toplumsal dönüşümlerden, sosyalist devrimden, ve birleşik işçi sınıfının öbür emekçi tabakalar üzerindeki üstün durumundan almaktadır.

Bu son zamanlarda görülen sınıf mücadeleleri, yeni kapitalizm ve reformizm taraftarlarının yaptıkları, hayalleri yıkması ve Marksizm-Leninizm temel ilkelerini doğrulamıştır. Sağ ve sol oportünistlerin tersine komünist ve işçi partileri sosyalizm uğruna yürütülen savaşta, derinlemesine ekonomik ve sosyal istemler için, ileri bir demokrasi için de uğraşılmasına karşı çıkmamakta, tersine onu bu savaşın ayrılmaz bir parçası saymaktadır. Tekelci ve onun ekonomik egemenliğine ve politik gücüne karşı yürütülen savaş boyunca gerçekleşecek olan köklü demokratik dönüşümler, sosyalizmin zorunluluğu bilincini halkların daha kalabalık bölümlerine yayacaktır.

Ortaya çıkmış olan yeni durum içinde, işçi sınıfının bütünlüğü zorunu, şimdi daha iyi anlaşılacaktır. Olaylar, işçi sınıfının kavga içinde edindiği deneyler ve oportünistlerin komünist ve işçi partileri tarafından yapılan eleştirisi - ki bu her zaman yerine getirilmesi gereken bir ödevdir - reformcu tutumun bunalımını arttırmıştır. Sosyal demokrasi saflarında bir ayrışım meydana gelmiştir. Bu ayrışım yöneticilerde de yansımaktadır. İçlerinden bir bölümü tekelci sermayenin ve emperyalizmin savunmasını yapar ve bunlar üzerine oynarken,

öbürleri emekçi yığınların ekonomik ve sosyal alanlardaki isteklerine ve barış ve ilerleme sorunlarına karşı daha duygulu görünmektedirler.

İşçi sınıfının birliğine ve bütünlüğüne büyük önem veren komünistler, bu gün için ileri demokratik bir rejimi yerleştirmek, ve yarın da sosyalist toplumu kurmak yolunda sosyalistlerle iş birliği yapmayı doğru bulmaktadırlar. Bu iş birliğini elde etmek ve onu örgütlemek için her şeyi yapacaklardır. Keza, toplumu yenileştirmek isteyen bütün demokratik parti ve kuruluşlarla da beraber çalışmayı istemektedirler. Elbette bu yolda ilerleyebilmek için, sosyalizmden yana olan bütün sosyalist partilerin ve öbür kuruluşların, barış, demokrasi ve sosyalizm yolunda etkili bir politika yürütebilmek uğruna, burjuvazi ile iş birliği politikasından kesin olarak vaz geçmeleri zorunludur.

Emekçi yığınların en büyük örgütleri olan sendikalar, tekelciliğe karşı olan savaşta önemli bir rol oynamaktadırlar. Eğer kapitalist dünyada sendika hareketleri bölünmemiş olsaydı daha da önemli olacaktı. Gerçi kimi yöneticiler, sendikaların eylem birliğine karşı ulusal planda ve uluslar arası planda yapma engeller çıkarıyorlarsa da, eylem birliği akımı şu son yıllarda da gücünü arttırmakta devam etmiştir. Komünistler, her ülkede olduğu kadar, uluslar arası arenada da sendikacılar arasında bütünlüğe sağlam taraftarlarıdır.

Komünistlerin birleştirici politikası

Bütün işçi sınıfı partilerinin ve sendikaların eylem birliğini amaç edinmiş olan komünist politikası artan bir destek bulmaktadır. Bu birleştirici politika, emperyalizme karşı savaşta işçi hareketlerinin olanaklarını arttırmakta, proletaryanın bu güne kadar örgütlenmeden kalmış ve burjuva partilerinin peşine takılmış bulunan bölümlerini de kavgaya çekmektedir. Komünistler, işçi sınıfının birliğini sağlamak için politik ve ideolojik çalışmalarını olgunlaştırmaktadırlar.

Mali sermayenin etkisi, ve tekelci devletin «tarım programları» orta ve küçük çiftçinin hep daha büyük bir bölümünü yığıntıya götürmektedir, son dönemlerde bunlar artık bu hareketler karşı durmaya başlamaktadır. ve bu yolda kent emekçilerinin desteğinden de yararlanmaktadır. İşçi ve çiftçi arasındaki birliğin güçlenmesi, bunların tekelcilere ve onun iktidara karşı yürüttükleri savaşın temel başarı koşullarından birisidir.

Büyük sermaye, kentlerde yaşayan orta tabakaların büyük bölümünün hayatı çıkarlarına sırt çevirmiştir. Böylece aralarında bir birlik bulunmamasına ve burjuva ideolojisine daha yakın olmalarına rağmen, orta tabakalardan büyük yığınlar, kendi öz çıkarlarını savunmak için uğraşmaya ve genel de-

mokratik amaçlar uğruna savaşa katılmaya başlamakta, ve işçi sınıfı ile birlikte eyleme girmenin kendileri için ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlamaktadırlar.

Bilimin dolaysız bir üretim gücü haline gelmiş olduğu çağımızda, gittikçe artan bir aydınlar sayısı da ücretliler safını doldurmaktadır. Toplumsal çıkarları işçi sınıfının çıkarları ile birleşmekte, yaratıcı güçleri tekelci patronun işine gelmemektedir. Çeşitli aydın grupları, durumları arasında rastlanan başkalklara rağmen, tekelcilerle ve hükümetlerin emperyalist politikaları ile çatışmaktadırlar. Burjuva ideolojisindeki göküntü ve sosyalizmin kendilerinde uyandırdığı ilgi bunları da emperyalizme karşı savaşa sürüklemektedir. El ve kafa emekçilerinin birleşmesi, barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme için üretimin ve kültürel kurumların demokratik kontrolü için, halkın isteklerine uygun bir halk eğitiminin gelişmesi için yapılan savaşta önemli her zaman artan bir etken haline gelmiştir.

İşçi sınıfı, çiftçiler, kentlerin orta tabakaları ve aydınlar arasındaki çıkar ve amaç birliği, tekelci güçlerin iç gelişmelerini ağırlaştırarak onların toplumsal temelini yıkar, ve tekelciliğe ve emperyalizme karşı yürütülen savaşa geniş yığınların katılmasını sağlar.

Genç nesil sayıca artmakta ve büyüyen bir politik eyleme girmekte, batı Avrupa'da, Amerika'da, Japonya'da, Türkiye'de ve daha başka yerlerde toplum yaşamının önemli bir etkeni haline gelmektedir.

Gençlik hareketleri çağdaş burjuva toplumunun derin bunalımını yansıtmaktadır. Çalışan gençlik, özellikle derecede sömürülen ve kapitalist egemenlik altında ilerisi için hiç bir ümit besleyemeyecek durumda olan işçi gençlik, gitgide sınıf mücadelesine girmekte, sendikalara, komünist ve demokratik örgütlere katılmaktadır. Geniş öğrenci yığınları yalnız köhne bir öğretim sistemine karşı değil, yalnız örgütlenmek ve öğretim ocaklarının yönetimine katılmak için değil, aynı zamanda egemen sınıfların politikasına karşı da ayaklanmaktadır. Vietnam halkının kavgası ile ve emperyalizme karşı savaşın öbür kahramanlık örnekleriyle coşan gençliğin her zaman daha da çoğalan bir bölümü, demokrasi, barış ve sosyalizm uğruna emperyalizme karşı açılan büyük halk savaşlarına fiilen katılmaktadır.

Komünistler gençlik hareketinin büyümesine en büyük değeri vermekte ona fiilen katılmaktadırlar. Ona bilimsel sosyalizm düşüncesi getirmekte, gençliğin etkisi altına alabilecek çeşitli yalancı devrim fikirlerinin tehlikesini göstermekte, antiemperyalist savaşta ve kendi çıkarlarını savunmakta tutulacak doğru yolu bulmakta ona yardım etmektedirler. Gençlere gerçek devrimci perspektifi açabilecek tek yol işçi hareketi ile ve onun öncüsü olan komünistlerle sıkı sıkıya birleşmektir.

(Devamı gelecek sayıda)

Lin Piao'nun Raporu

(Orta sayfadan devam)

tedavi etmek ilkeleri» ne gerçekten uyulmadır.

İktidardaki kapitalizm yolcusuna özgü hatalar işleyen iyi insanlar siyasal bilinçlerini arttırıp, kitleleri anladıkları zaman, derhal «özgür bırakılmalı», kendilerine uygun bir iş verilmeli ve dünya görüşlerini yeniden biçimlendirmeleri için işçi ve köylü kitlelerine katılmaya teşvik edilmelidirler. Biraz gelişme gösteren ve bir dereceye kadar uyanıklara, birlik düşüncesinden hareketle, yardıma devam etmeliyiz. Başkan Mao, kısa bir süre önce şuna işaret etmiştir:

Proleterya, insanlık tarihinin en büyük sınıfıdır. İdeolojik bakımdan, siyasal bakımdan ve sahip olduğu güç bakımından en kudretli devrimci sınıftır. Bir avuç düşmanını mümkün olduğu kadar yalnız bırakmak için halkın büyük bir çoğunluğunu çevresinde toplayabilir ve toplamak zorundadır. Düşmana böylece saldırmalıdır.

Düşmana karşı mücadelede, Başkan Mao'nun esasen ortaya koymuş olduğu «çelişkinlerden yararlanın, çoğunluğu kazanın, az insanı karşınıza alın ve düşmanlarımızı birer birer ezin» siyasetini uygulamalıyız. «Delilin ağırlığı ile araştırma ve incelemeye önem verilmelidir. Zorlayarak itirafta bulundurmamak ve bu itiraflara değer vermek kesinlikle yasaktır.» Başkan Mao'nun «suçlarını itiraf edenlere karşı yumuşaklık ve bunu reddedene karşı sert ceza» siyasetine uymalıyız. Düşman üzerinde diktatörlük uygularken, esas olarak geniş halk kitlelerine dayanırız. Sınıf saflarını temizlemek için, hareket içinde, araştırma sonucu ortaya çıkarılan kötü insanlara veya şüphelilere karşı «kıymseyi öldürme ve çoğunluğu tutuklamama» siyaseti izlenmelidir. Bunun istisnası, cinayet, kundakçılık veya zehirleme gibi suçları işlediklerine dair haklarında kesin delil bulunan faal karşı-devrimcilerdir ki, bunlara karşı yasaların gerektirdiği şekilde hareket edilmelidir.

Gericici burjuva akademik otoritelere gelince... onları eleştirmeli ve beklemeli, ya da eleştirmeli ve kendilerine yapacak bir iş vermeli veya eleştirmeli ve kendilerine uygun bir yaşantı sağlamalıyız. Kısacası, bu insanların idolojisini eleştirirken, aynı zamanda onlara bir çıkış yolu da bırakmalıyız. Kendimizle düşman arasındaki çelişkinin bu türünü, halk arasındaki çelişkiymiş gibi ele almak, proleterya diktatörlüğünün yerleşmesi ve düşman saflarının bölünmesi için yararlıdır.

Parti siyasetini uygularken, ilgili birimin özel koşullarını incelemek zorunludur. Büyük devrimci güçbirliğinin henüz yeter derecede yerleşmediği yerlerde, devrimci kitlelerin, devrimci ilkelere uygun olarak, çeşitli iş alanlarında sanat kollarında ve okul dershanelerinde büyük devrimci güçbirliğini gerçekleştirmelerine ve böylece düşmana karşı birlik olmalarına yardım etmek gerekir. Sınıf saflarının temizlenmesi işine henüz başlanmayan veya yeni başlanan yerlerde, çalışmaya dört elle sarılmak ve Parti siyasetine uygun ve başarılı bir şekilde yürütmek şarttır. Sınıf saflarının temizlenmesinin büyük ölçüde tamamlandığı birimlerde, Başkan Mao'nun mücadele-eleştiri-dönüşümün çeşitli aşamalarına ilişkin talimatlarına uygun bir şekilde diğer işlere dört elle sarılmak gere-

kir. Aynı zamanda, sınıf mücadelesindeki yeni eğilimlere yakın bir dikkat göstermek de zorunludur. Peki, kötü insanlar gene azıtlarsa ne olacak? Başkan Mao'nun ünlü bir sözü vardır: «Kataksız maddeciler korkusuz olurlar». Eğer sınıf düşmanları yeni derter açarsa, sadece kitleleri yeniden coşturun ve düşmanları bir kere daha yere vurun.

16 Nokta Kararı'nda işaret edildiği gibi, «Büyük Proleter Kültür Devrimi ülkemizin toplumsal üretim güçlerinin geliştirilmesi için kudretli bir gücüdür.» Memleketimiz, geçen yıllarda tarımsal ürünlerde iyi hasatlar görmüştür ve endüstriyel üretimde, bilimde ve teknolojiye de başarılı bir durumdayız. Geniş emekçi halk kitlelerinin, gerek üretim sevkleri görülmemiş yüksekliklere çıkmıştır. Birçok fabrika, maden ocağı ve diğer girişimler kendi rekorlarını tekrar tekrar yenileyerek, üretimde görülen en yüksek düzeylere erişmişlerdir. Teknik devrim sürekli gelişme hâlinindedir. Pazar depolu olup, fiyatlar istikrarlıdır. 1968 in sonuna kadar, ulusal tahvillerin karşılığı ödenmiştir. Ülkemiz artık iç veya dış borcu olmayan bir sosyalist memleketidir.

«Devrime sarıl, üretimi teşvik et» bu ilke kesinlikle doğrudur. Devrim ve üretim arasındaki ilişkiyi, bilinçlilik ve madde arasındaki ilişkiyi, üstyapı ve ekonomik temel arasındaki ilişkiyi ve üretim ilişkileriyle üretim güçleri arasındaki ilişkiyi doğru bir şekilde açıklamaktadır. Başkan Mao'nun daima söylediği gibi, «siyasal çalışma, bütün ekonomik çalışmaların hayat kanıdır» Lenin, sorunlara siyasal bir yaklaşımı reddeden fırsatçıları kınamıştır: «Siyasetin ekonomiden önce geldiğini kabul etmemek, Marksizmin A B C'sini unutmaktır. (Lenin, Toplu Eserleri, Çin Baskısı, Cilt 32, s. 72.) Lenin'in tekrar söylediği gibi, siyaseti ekonomi ile eş görmek, «Marksizmin ABC'sini unutmaktır.» (aynı kaynak) Siyaset, ekonominin yoğun bir ifadesidir. Üstyapıda devrim yapmayı başaramazsak, geniş işçi ve köylü kitlelerini coşturmayı başaramazsak, revizyonist tutumu eleştirmesek, bir avuç dönüğü, düşman ajanını iktidardaki kapitalizm yolcularını ve karşı devrimciyi açığa vurmaya başaramazsak ve proleterya diktatörlüğünü yerleştirmeyi başaramazsak, sosyalist ekonomik temeli nasıl daha iyi yerleştirir, sosyalist üretim güçlerini nasıl daha fazla geliştirebiliriz? Bu, üretimin güçlerini nasıl daha fazla geliştirebiliriz? Bu, üretimin yerine devrimi getirmek değil, fakat üretime hükmetmek, onu teşvik etmek ve ileriye götürmek için devrimi kullanmaktır. Başkan Mao'nun «sosyalizmin kurulmasında bütün çabaların gösterilmesi, yüksek amaçlar saptanması ve daha büyük, daha çabuk, daha iyi ve daha çok ekonomik sonuçlar elde edilmesi» şeklindeki genel siyasetine ve «savaşa karşı hazır olun, doğal afetlere karşı hazır olun ve halk için herşeyi yapın» şeklindeki büyük stratejik kavramına ve «tarımı temel, endüstriyi öncü unsur olarak alın» gibi bir seri ilkeye uygun olarak araştırma yapmalı ve öğrenmeli ve ekonomik cepheye mücadele-eleştiri-dönüşümle ilgili birçok sorunu faal ve doğru bir şekilde çözümlenmelidir. Ülke içindeki bütün ulusların halklarının devrimci inisiyatif ve yaratıcılığında tam bir şekilde yararlanmalı, devrime sıkı sıkıya sarılmak, üretimi enerjik olarak teşvik etmeli, ulusal ekonomimizin kalkınma plânlarını yerine getirmeli, hattâ fazlasıyla yerine getirmeliyiz. Büyük

Proleter Kültür Devrimi'nin ekonomik cephe ve bir bütün olarak sosyalizmin kurulmasında yeni ileri adımlar getirmeye devam edeceğine şüphe yoktur.

V. Devrimin ülkemizdeki nihai zaferi hakkında

Büyük Proleter Kültür devriminin ülkemizde kazandığı zafer gerçekten büyüktür. Fakat, hiçbir zaman, arkamıza yaslanıp rahat edebileceğimiz düşüncesine kapılmamalıyız. Başkan Mao, 1968 yılı Ekim ayında yaptığı konuşmada şuna işaret etmiştir:

Büyük bir zafer kazanmış bulunuyoruz. Fakat yenik sınıf hâlâ mücadele edecektir. Bu insanlar hâlâ ortadadırlar ve bu sınıf var olmaya devam etmektedir. Bu nedenle, nihai zaferden sözcükmüze imkân yoktur. Hattâ daha pek çok yıllar içinde imkân yoktur. Uyanık bulunmaya devam etmek zorundayız. Leninist görüşe göre sosyalist bir ülkenin nihai zaferi, yalnızca o memleketin proleterya sınıfının ve geniş kitlelerinin çabalarını değil, fakat aynı zamanda bir dünya devriminin zaferini ve insanın insan tarafından sömürüldüğü düzenin bütün yeryüzünden kaldırılmasını gerektirir ki, bütün insanlar işte o zaman özgürlüklerini kazanacaklardır. Bu yüzden, ülkemizdeki devrimin nihai zaferini hafife almak yanlıştır. Bu, Leninizme karşıdır ve gerçeklere de uymaz.

Sınıf mücadelesinde geriye dönüşler olmaktadır. Sınıf mücadelesini ve proleterya diktatörlüğünü hiçbir zaman unutmamalıyız. Bugünkü siyasetimizin uygulanışı sırasında hâlâ iki yol arasında mücadele vardır ve «soldan veya Sağ'dan müdahaleler vardır. Mücadele-eleştiri-dönüşümün bütün aşamalarındaki görevleri yerine getirebilmek hâlâ büyük çabaları gerektirmektedir. Başkan Mao'yu yakından izlemeli ve ileriye doğru yolumuzdaki güçlükleri, sapmaları ve dönüşleri yenmek için geniş devrimci kitlelere kesinlikle inanmalı ve Sosyalizm uğruna daha büyük zaferler kazanmalıyız.

VI. Parti'nin sağlamlştırılması ve yerleştirilmesi hakkında

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin zaferi, proleterya diktatörlüğü koşulları altında Partiyi nasıl yerleştirmemiz gerektiği hakkında bize son derece değerli tecrübeler kazandırmıştır. Başkan Mao'nun bütün Parti'ye ifade ettiği gibi,

Parti örgütü, proleteryanın terlemiş öğelerinden teşkil edilmelidir; Parti, proleterya'ya ve devrimci kitlelere, sınıf düşmanına karşı savaşta önderlik edebilecek canlı bir öncü örgüt olmalıdır.

Başkan Mao'nun talimatı, Parti'nin sağlamlştırılmasında ve yerleştirilmesinde bizlere yön vermiştir.

(Devamı gelecek sayıda)

TİP içinde devrimci mücadeleyi güçlendirelim

Devrimci mücadelenin yurt çapında güçlendiği, serpilip, yayıldığı şu günlerde bizi ihmal edilemez görevler beklemektedir. Proleter sosyalistlerin, gençliğin demokratik mücadelelerine kesin öncülük ettikleri ve bunu halkımızın millî-demokratik mücadelesinin hedeflerine yönelttikleri, emperyalizm ve işbirlikçilerinin sahte demokrasi nutuklarının iflâs ettiği bu günlerde görevimizi iyi bilelim.

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele elbette örgütsüz yapılamaz. Sosyalist gençlik örgütlerinden, proleter sosyalist nitelik beklemek de safdillik olur. Her devrimci yayın bir örgütlenmeyi gerektirir. Ve gerçekte her devrimci yayın da bir örgütlenme nüvesini içinde taşır. Ancak bugün elimizdeki yayınlar yoluyla ve bu yayınların temsil ettiği hareket arasında sarsılmaz devrimci bağları kurmak bir zorunluluktur.

Devrimci bağları kurmanın yöntemi kuşkusuz ideolojik birlikten geçecektir.

Küçük burjuva ideolojisinin etkisinde yanlış hedeflere yönelmiş sosyalistleri Türk Solu hareketi doğru çizgiye ulaştırmaktadır. Onları proleter sosyalizminin saflarına kazandırmada tarihi görevini başarıyla yürütmektedir. Ardından yürütülen Aydınlık da proleter devrimcilerin, devrimci teori ile tevhiz edilmesini ve onlara doğru hedefler gösterilmesini sağlamıştır.

Bugün İşçi-Köylü gazetesi hareketi de geniş bir kadroyu toplamaktadır. Görevi işçi ve köylü yığınlarına hareket içinde sınıf bilinci vermek,

sosyalist literatürde terimler ve kavramlar

İLKEL SERMAYE BİRİKİMİ: Feodal düzeninin ileri aşamasında ticarî amaçlarla yapılan üretim genişledi ve yaygınlaştı. Bu yüzden ticaret çok gelişti buna karşılık küçük üretim dağıldı. Bu da kapitalist ilişkilerin ilk unsurlarının belirmesine yardım etti. Şöyle ki: Ticarî amaçlarla yapılan üretim, büyük servetlerin belirli kişilerin, tacirlerin, tefecilerin ellerinde toplanmasına, öte yandan, küçük üretimin dağılmasıyla mülksüzleşen ve yoksullaşan yığınların üretim araçlarından yoksun, özgür iş-gücü satıcıları yığınını kabartmak üzere şehirlere akınına sebep oldu. Mülksüzleşenlerin bir kısmı yoksul ziraat işçileri haline geldiler. Diğer bir kısım ise dilenci ya da haydut oldular.

Bu olay, feodal soyluların ve yeni doğmakta olan burjuvazinin, zorla, şiddetle yürüttükleri soygun yöntemleriyle emekçi yığınların mülklerini ellerinden almalarından ileri geliyordu.

İşte, büyük kapitalist üretimden önceki dönemdeki, bu, üretimden ve değişimden başka, özel kişilerin elinde büyük zenginliklerin, yani kapitalist üretim için gerekli maddî ve nakdî zenginliklerin toplanmasına; üreticilerin, özellikle çiftçilerin ellerinden üretim araçlarının alınmasına imkân veren yöntemlerin tümüne birden ilkel sermaye birikimi deniyor.

Demek ki ilkel sermaye birikiminin esas temeli zorla mülksüzleştirme sürecine dayanır. Bunun en somut örneğini 16.

ona dostunu, düşmanını göstermek ve yığınları millî-demokratik saflara kazanmak olan bu hareket kaçınılmaz bir ihtiyacımızdı. Hiçbir proleter sosyalisti, proleterya ile bağ kurmanın gereğini inkâr edemez. Ne kadar güçlü ve kısa dönemde başarılı hareketler yürütülürse yürütülürse, bunlar kesin ve nihai zaferi tâyin edemez. Kısa vadedeki başarılar bizi aldatmasın. Onlar kesin zaferin ancak müjdecileridirler. O halde biz proleterya ile bağlarımızı güçlendirmek zorundayız. Bu millî-demokratik zaferin kesin şartıdır. Proleterya yönelen her hareket alkışlanmalıdır.

Bir yandan proleterya ile bağ kurma mücadelesi yürütülürken, öte yandan da TİP içinde devrimci mücadele sürdürülmelidir.

TİP yönetimine çöreklenmiş sahte sosyalistlerin maskeleri düşmüştür. Artık onlar sosyalist hareketin dışına düşmüşlerdir. Kavranılan bu gerçek henüz parti tabanına tamamen ulaşamamıştır. Ama mücadele sürdürüldükçe bu gerçek anlaşılacaktır ve oportünist yöneticiler örgüt dışına atılacaktır.

TİP içinde mücadelenin neden bugün önemi daha fazla?

Gelişen millî demokratik hareketin meyvalarının toplanması için bilinçlenen mücadeleye katılan unsurların eğitimi için.

Harekete musallat olmuş, durmadan mücadeleyi reddeden ve saptırmaya çalışan oportünistlerin yıkılması için gereklidir.

En önemlisi de; her proleter sosyalistin gö-

Kapitalist toplum ile ilgili notlar

— 17. yüzyıl İngiltere'sinde görüyoruz. Bu süreç, egemen sınıfların çıkarlarının koruyucusu ve savunucu devletin koyduğu amansız kanunlarla, egemen sınıflar lehinde teminat altına alınmıştı... Böylece «Şiddet yoluyla mülkleri ellerinden alınıp ser-seriliğe mahkûm edilen köylüler, kaba baskı kanunlarıyla, kabaçla, kızgın demirle, işkence ve kölelik usulleriyle ücret sisteminin gerektirdiği disipline boyun eğmek zorunda kaldılar» (Kapital). Bu mülksüzleştirme süreci İngiltere'de ve Fransa'da 18. yüzyılın ortalarına kadar sürdü.

Mülksüzleştirme, ilkel sermaye birikiminin en önemli kaynağı olmakla birlikte tek kaynağı değildir.

Örneğin sömürgelerde bulunan hazinelerin ve buralardaki değerli madenlerin gaspı; Amerika altın ve gümüş madenlerinin keşfi; Amerika yerlilerinin ve zencilerinin köleleştirilmesi; kıtlık yaratmak üzere tahıl istif etmek ve sonra yüksek fiata satmak; sömürgeler üzerinde pazarlıklar gereği ve tek taraflı kâr sağlamak üzere girişilen sömürge savaşları; himaye sistemi; ikraz edilen paraların değerini düşüren enflasyon vb.. de hepsi ilkel birikim yollarının kapsamına girer.

Hiç bir proleter sosyalisti, proleterya ile bağ kurmanın gereğini inkâr edemez. Ne kadar güçlü ve kısa dönemde başarılı hareketler yürütülürse yürütülürse, bunlar kesin ve nihai zaferi tâyin edemez. Kısa vadedeki başarılar bizi aldatmasın. Onlar kesin zaferin ancak müjdecileridirler.

revinin proleteryanın gerçek devrimci örgütünü kurmasının tarihin ona yüklediği kaçınılmaz görev olduğu için.

Hareketlerin proleterya yönelmesi ne kadar gerekliyse örgütlenme doğrultusunda çabalar da o derece önemlidir. Bugün TİP içinde küçük-burjuva ideolojisinin hâkimiyetine, proleteryanın devrimci ideolojisine karşı çıkan sendikacı ağalarına ve reformist toprak ağalarının, küçük-burjuva aydınlarının hâkimiyetine rağmen bu örgüt henüz sosyalizmin biçimini kavrayamamış binlerce işçi, köylü ve emekçileri çatısında tutmaktadır.

Bugün tabanın gerçek özlemlerini saptırıcı yönde şartlıyan yönetim, yarın tepe taklak gidecektir.

GELİŞEN MÜCADELEDEN HABERLER.

Aydın ilinde devrimci mücadele güçleniyor. Söke'de proleter sosyalistlerin yönettiği bağımsızlık ve demokrasi mitingi neticelerini veriyor. Söke, Güzeltepe köyünden Hüseyin Kaya ve arkadaşları oportünizmle mücadeleyi sürdürüyor. Aydın İl Başkanının Şubat ayında yapılan mitinge karşı tavrını anlatarak Aren - Aybar kliklerinin çekişmesinin pratikte hiçbir fayda getirmediğini ekliyor. Söke'de, D.D.D. Şubesi kurmak istediğini bildiriyor.

Ankara'da Aren klüğünün emrindeki il yönetimi de Devrimcilerin verdiği istifalarla düştü. İl yönetimi gayet başarabilseydi Çankaya ilçe yönetimini Onur Kuruluna verecekti. Zira Çankaya yöneticileri doğru devrimci stratejiyi savunan proleter devrimcileriydi. Üstelik de partide her hafta eğitim programları düzenleyerek bilimsel sosyalizmin öğrenilmesini, oportünizmin ideolojik temelini yıkılmasını sağlıyordu. Artık Aren klüğü Ankara'da da mesnetsiz kaldı. Şimdi Ankara'da mücadele daha da sertleşecektir. Zira oradan bilimsel sosyalizme sözde sahip çıkanlar atılmıştır.

Zonguldak ilinde de mücadele hızlanmış. Aren klüğü bu ilde devrimcileri tabana yanlış göstermiştir. Son günlerde devrimcilerin doğru şarhlarla hareket etmeleriyle yürütülen mücadelenin saflarına Kemalist ilçe yönetim kurulu da katılmıştır. Bir bildiri yayımlayarak, il yönetim kurulunu uyarmıştır. Eğer il örgütü demokratik tartışma ortamını getirmesse münasebetlerini keseceğini bildirmiştir.

İstanbul ilinde bütün ilçelerde yoğun bir mücadele sürdürülmektedir.

Beşiktaş ilçesinde proleter sosyalistlerinin olağanüstü kongre istemeleri üzerine oportünist ilçe yöneticileri istifa etmek zorunda kalmışlardır. İl yönetim kurulunun bütün baskıları tabanda tepkiyle karşılanmakta ve gitgide onları tecrit etmektedir. Partinin en faal üyeleri onu kuruluşa verilmekte, böylece kongrelere katılmaları, tüzüğe aykırı olarak önlenmek istenmektedir.

Beykoz ilçesi Yönetim Kurulu son aldığı bir kararla İstanbul ilçelerinin ve ilinin kongrelere gitmesini ve partiden ihraç edilmiş devrimcilerin partiye alınmalarını istemiştir.

Bakırköy ilçesinde proleter devrimcilerin işçileri eğitime çalışmalarını devam ettirmektedir.

Bütün İstanbul'da oportünizm proleter sosyalistlerinin ideolojik mücadelesi karşısında adım adım gerilemektedir.

Son olarak yüzlerce militanın hep birlikte gecekondularda, fabrika önlerinde işçi-köylü satmaları onları şaşkına çevirirken, devrimci mücadele emin ve kararlı adımlarla ve gitgide güçlenerek zafere doğru ilerlemektedir.

“Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz,,

Halis Ozkan

Karabük TİP İlçe Başkanı - Hadde işçisi

Türkiye’de 10.000.000 orman köylüsü yaşar. Zonguldak-Ulus’ta 20.000. Ulus 72 köyü ile 20.000 nüfuslu küçük bir kasabadır. Bu küçük kasabanın kaderi üç-dört bezirgân-tüccarın eline teslim edilmiştir. Köylülere doğru yolu gösteren olmamış bugüne kadar.

Galip Arslan; Ulus Ziraat Odası Başkanıdır. Devrimcidir. Yurtseverdir. Bildiği ve gücünün yettiğince yardımcı olur, yol gösterir, bir çözüm yolu arar köylülerin meselelerine. Bu yurtsever arkadaşın çabaları olumlu sonuçlar verme yolundadır. Ama ne var ki karşı-devrimciler harekete geçer. Bartın’da yayınlanan bir gazete yoluyla provokasyonlara girişilir. Birkaç dava birden açılır aleyhine. Galip Arslan azimlidir. Ulus köylülerini bezirgân-tüccar ve onların ağababaları olan Amerikan emperyalizminin boyunduruğundan kurtaracak, her türlü çabayı gösterecektir.

İlk araştırmalar, yine bu arkadaş tarafından yapıldı. Neticeyi bize bildirdi. Ulus orman köylerinin meselelerini kapsayan bir araştırma ve giderek miting düzenlenmesi kararlaştırıldı.

Altı kişilik bir ekip Ulus’a geldik. Üç kişilik bir grup halinde bizler Ardıçlı bölgesine, Ağaköy ve Uluköy çevresinde araştırma yaptık.

Ardıçlı bölgesinde kesim-çekim işlerinde çalışan köylüler başka başka köylerden geliyor, gruplar halinde çalışıyorlar. Orman kesim işlerinde kullandıkları araçlar kendilerine ait. Kesilen tomrukları yine kendi mandalarıyla ana depoya taşıyorlar. Hefkes çalıştığı bölgede (ormanda) yatıyor. Kesim işleri 6 aydan 10 aya kadar devam ediyor. Kesim için M3 başına 6 lira, çekim için 20 lira. Ücretlerin bir kısmı nakdi, bir kısmı aynı olarak ödeniyor. Aile başına düşen tarla miktarı ortalama 30 dönüm. Üretim, tüketimlerinin %80 ini karşılıyor. Tüketim için gerekli ihtiyaçlarını kasabadaki bezirgân-tüccardan ve onun köyedeki adamı olan bakkaldan alıyor. Bunun için peşin para veremiyor. Ya tarlasını ya da öküzünü ipotek yapıyor. Her köylü ailesinin 2.000-3.000 lira civarında borcu var. Örneğin, ULUKÖY: 120 hanelik, 200.000 lira toplam borcu var. Yüzde yirmisi bu kısım mutlakla aç kalacaklarını söylüyor. Basit meta üretimi var. Ürünlerini pazara götürüyorlar, satıp karşılığında yeni bir tüketim maddesi alıyorlar. Mübadele şekli Meta-Para-Meta şeklinde.

Köylülerle yaptığımız konuşmalarda, ön bilgilerimize dayanarak kendi meselelerini kendilerine anlatmağa başladığımızda, sözü müzü kesiyorlar, hep aynı soruyu yöneltiyorlar. «Ne yapacağız?» Daha önce atılan sloganlar, afişler ve bildirilerde, «BİRLEŞİN» deniliyordu. Kooperatif kurun deniliyordu. Bazı köyler birleşmişlerdi. Kooperatif de kurmuşlardı. Çalışmamıştı kooperatif. Orman Kanununda belirtilen yardımlardan hiç birisi verilmemişti köy kooperatiflerine. Ama başka bir umutları da yoktu. Anayasa’da ve Orman Kanunu’nda kooperatifiçiliğe ait maddeleri söyledik. Bu haklarının kâğıt üzerinde kalmaması için direnmeleri gerektiğini söyledik. Direnme biçimleri üzerinde uzun uzun tartıştık. Hepsisi hazır durumda, direnmeye. Bu konudaki konuşmalarında söyledikleri güzel şey-

lerdi. «Burada bizim yanımızda kalın», «Yol gösterin bize», «Beraber yürütelim mücadeleyi».

Miting Cuma günü yapıldı. Cumhuriyet alanında. Pankartlarda tesbit edilen 15 slogan vardı. «Tüccara yem, işletmeye kul olduğumuz yeter», «Birleşelim güç olalım», «Bir ev yaptırım 30.000 lira ceza yedim», «Yaşasın orman köylülerinin zaferi», «Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür, bir orman gibi kardeşesine», «İşçi, köylü, gençlik elele milli cephe». Miting saat 10’da başladı. Yanımda 500 orman köylüsü vardı. Bir o kadar da alan çevresinde toplandılar. Köylerde karşı propaganda yapılmıştı. Gitmeyin demişler, Aldatılıyorsunuz demişler. Yasaktır demişler.

İlk konuşmayı Aydın Toraman yaptı, ez-cümle söyledikleri, «Tanrı arabanın kısmetini petrolden, Çukurova köylüsünün kısmetini pamuktan, sizin kısmetinizi de ormandan...» Hüsamettin Güven konuştu, Ahmet Hamdi Dinler konuştu, işçiler adına ben konuştum. Devrimci talebeler adına Erol Dolunay konuştu. Emperyalizme ve onun yurt içindeki işbirlikçilerine karşı, feodal kalıntısı bezirgân-tüccara karşı vereceğimiz mücadelede işçilerin, köylülerin, devrimci öğrencilerin birleşmesi ve mücadele etmesinin gerekliliği anlatıldı. Miting sırasında karşı-devrim susmuştu. Yoktu ortalarda.

Ulus’tan iki grup halinde ayrıldık. Biz dört kişilik ekip Kumluca’ya gittik. İki arkadaş afişleri astı. Bildiriler dağıtıldı. Orman köylüleri sardı etrafımızı. Konuştuk, onlarla. Jandarmalar geldi bu sıra. Karakola gittik. Konuşmalar yapıyordu. Zonguldak’la... Ankara’dır belki de... Emir bekleniyor. Tutulanmamız ve Ulus’a sevkedilmemiz için. Geldi beklenen karar...

Üç gün süren eylemin eleştirisi yapılmıyordu Zonguldak TİP il örgütünde. Bunun için toplanmıştık. İstanbul’dan dört partili yine Ankara’dan iki partili, Ereğli ilçesinden dört parti üyesi. 25 kişi kadardık.

Sayın İl Başkanı Ahmet Hamdi Dinler garip bir emir çıkardı daha başında toplantının; teorik ve stratejik tartışma yapılmayacakmış... Sanki teoriksiz ve stratejisiz eylem yapılmış gibi...

Akşamdan hazırladığım bir raporu okudum. Raporunda kısaca yapılan eylemi ana hatlarıyla anlatmış, ekonomik ve sosyal yapı hakkında yukarıda kısaca bahsettiğim bilgileri ve ulaştığım sonuçları vermiştim. Son kısımda bundan sonraki orman çalışmalarının nasıl sürdürüleceği konusunda önerilerimi bildirmiştim. Rapor ana hatlarıyla aşağıdadır.

1. Orman kesim-çekim işlerinde çalışan köylüler ilkel üretim araçlarına sahiptir. Ücretlerinin büyük kısmını aynı olarak alıyorlar. İşçi değil, yarı-proleterdirler.

2. Tüketim için üretim yapıyorlar. Üretimleri tüketimlerini karşılamıyor.

3. Basit meta üretimi vardır. Ürünlerini pazarda satıp başka bir tüketim maddesi alıyorlar. Mübadele usulü «M-P-M» dir.

4. Kapitalizm öncesi ilişkiler hâkimdir.

Öneri:

Ulus’ta başlatılan köylü hareketi devam

etmelidir. Bunun için gerekli hazırlıklar eksiksiz sürdürülmeli, tedbirler şimdiden alınmalıdır. Sürdürülecek eylemin stratejisi demokratik devrim stratejisi olmalıdır. Yarı-feodal, prekapitalist ilişkiler içindeki köylünün demokratik özelemlerini dile getiren şiarlar atılmalıdır.

Raporun okunmasını müteakip, Hüsamettin Güven söz aldı. «Orman İşletmesinde çalışan köylüler mecburen üretim araçlarına sahiptir. Bunun için de işçi sayılmalıdır.» dedi. Demokratik devrim stratejisinin yanlış olduğunu isbata çalışıyordu. Bunun için Marksist literatürdeki kavramların ırzına geçmeye lüzum var mıydı bilmem... Ama, Hüsamettin Güven arkadaş ısrarla bu yolu tercih etti. Kendisine Marksizme küfretmeye hakkı olmadığını söylediğim zaman küçük-burjuva oportünistleri ayaklandılar. Birisi «Sen ajansın» diyordu yumruklarını sıkıp... Bir diğeri «Anarşistsin» diyordu. Bazıları toplantıdan atılmama ısrarla talep ediyordu. Bu minval üzere devam etti toplantı... İstanbul’dan gelen hanım arkadaş Gül Bıyıkoglu bir araştırma çıkardı alel-acele çantasından. Başladı okumaya... «Türkiye’de orman köylülerinin orman kesim-çekim işlerinden yıllık gelirleri 1.500 liradır.» Yapma etme arkadaş nasıl olur!..

Tekrar gözden geçirildi kâğıtlar. Özür diledi hanım arkadaş. «Fert başına değilmiş, aile başına düşen yıllık gelirmiş» dedi. Toparlardı, doldurdu çantasına araştırmaları.

Toplantı başladığı yerde bitti.

Ertesi gün Karabük’e gittik. Yönetim Kurulu toplantısı vardı. Sayın İl Başkanı Ahmet Hamdi Bey ve Galip arkadaş da geldiler.

Parti içi meseleleri görüşüldü toplantıda. Kararlar alındı İl’e bildirmek üzere.

1. Şimdiye kadar yapılan çalışmalar bize şu gerçeği göstermiştir: çalışma yapılan köylerde uygulanan strateji demokratik devrim stratejisidir. Bu köylerde slogan, kolektif mülkiyet değil, kooperatifleşmedir. Demokratik sloganlardır.

2. TİP yönetici kadrosunun uygulamaya çalıştığı sosyalist devrim stratejisi önümüzde ki devrimci adım değildir.

3. Son kongreden bu yana bugünkü yönetici kadroya sözde muhalefet eden Sadun Aren grubu, aslında oportünist yönetici kadroya, doğru alternatifin çıkmasını önlemek, dolayısıyla bugünkü yanlış stratejinin sürdürülmesini temin etmektedir. Onlar bu tutumlarıyla emperyalizme ve işbirlikçilere hizmet ediyorlar.

4. Bize düşen görev bunların yanında olmak değildir. Görevimiz sahte sosyalistlerin ve oportünistlerin maskelerini düşürmektir.

Ahnan kararları dinleyen Sayın İl Başkanı Ahmet Hamdi Dinler kapıdan çıkarken bağırıyordu. «İlçeyi kapatıyorum.» İlçeyi belki kapatabilirdi ama, gerçekleri ve doğruları kapatmak elinden gelmiyordu.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE!..

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE ONUN YURT İÇİNDEKİ İŞBİRLİKÇİLERİ
KAHROLSUN KÜÇÜK BURJUVA OPOR-TÜNİSTLERİ!

Sovyet Bilimler Akademisinin hazırladığı rapordan alınan ve 5 sayıdır yayınlamakta olduğumuz «Günümüzde Tekeller» yazısının son bölümünü bu hafta yayınlıyoruz.

Volkswagen ve Mitsubishi

Volkswagenwerke

Dünyaya yayılan «böcekler»

Volkswagen'in olaganüstü bir öyküsü vardır. Almanyada Nazizm, iktidara gelirken, halkı dolandırma ve soyma oyununun geçmişte pişirip kotarılmış her türlü oyununu benimsedi. Üstelik, onu yurt ölçüsünde görülmedik bir yüzüzlükle yaydı.

1937 de bütün Almanya, hükümetin, kendi otomobiline sahip olmayı isteyen herkese kolayca ve hemen «yardım edeceği» haberi ile çalkalandı. Bunun için sadece Alman Emek Cephesi (faşist sendika) ne haftalık aidatlar ödemek ve böylece «sıkıntıya girmeden» otomobil alacak parayı biriktirmek yetiyordu.

Bu büyük Nazi yalanı, hiçbir engele uğramadan iş gördü ve 1937 Mayısında Volkswagen'in imali için bir devlet şirketi kuruldu.

Böylesine «basit» bir yolla otomobil almak isteyenlerin sayısı hızla arttı. 1944 ün sonlarına kadar tasarıya 336.000 kişi katılmış ve 267 milyon marklık aidat ödenmişti.

Oysa, hiçbir «halk otomobili» üretilmedi. İkinci Dünya Savaşı kopunca, Wolfsburgtaki ve Braunschweig'teki fabrikalar, Luftwaffe tarafından istilâk edildi. Savaşın en son gününe kadar bunlar savaş uçakları ve ordu için motorlu araçlar ve başka malzemeler üretiyorlar ya da onarıyorlardı.

1949 da, katkıda bulunanlar, vad edilen otomobilleri almaya gayret ederek şirkete dava açtılar. Şirket inatla diretti. Kanunî bakımdan onlarla mukaveleli ortak olmadığını iddia etti. (Anlaşmalar artık mevcut olmayan Alman Emek Cephesi ile yapılmıştı). Uzun süre sonra 1961 Ekiminde yatırımcıların haklarından daha az, belirli bir tazminat almaları ile dava sonuçlandı.

1950 lerin ortalarından bu yana, tekellerin basıncı altında kalan hükümet, Volkswagen işletmelerini özel sermayeye satmaya çalışmıştır. 1955 te Batı Almanya'nın ilerici güçleri, ilk saldırıyı başarıyla geri püskürtmeyi başardılar. Ama iki yıl sonra Volkswagen uzun kuşatması başladı. Bu kere satışın «halk hisseleri» çıkararak yapılması önerildi. Aynı anda Batı Alman burjuvazisi «halk kapitalizmi» ne ilişkin bir kampanya açtı. Lenin böyle yapmacıkların kitlesinin gözünü boyamayı gözettiğini göstermişti. Hisse sahipliğinin «demokratlaştırılmasının»... gerçekte «finans oligarşisinin gücünü sağlamlaştırma yollarından biri olduğunu» yazmıştı. «Halk hisselerini» satışa çıkararak Volkswagen fabrikalarını özel mülkiyete devretme planı, tekellerin devlet işletmelerini en düşük bedelle ele geçirmesi yolunda bir plandı.

Volkswagen işletmelerinin işçileri bu plana karşı koydular; ama mücadele eşit güçler arasında olmuyordu ve 1960 ta şirket, kısmen özel mülkiyet haline girdi. Bundestag tarafından kabul edilen bir kanunla Volkswagen, 600 milyon DM lik bir sermayeye sahip karma hisseli bir şirket haline getirildi. Devlet sermayenin % 40 ı

üzerindeki kontrolünü korudu, Öbür % 60 ı, «halk hisseleri» şeklinde satıldı.

1966 da karma hisseli senetli sermaye 3 milyon yeni «halk hissesi»nin çıkarılması suretiyle arttırıldı (herbiri 50 DM). Sermayenin bu şekilde parçalanması ve hisse senetlerinin dağılmasıyla küçük hissedarların kontrolü doğal olarak mesele teşkil etmekten çıkmıştır.

1966 da otomobil üretiminde Volkswagen Batı Avrupa'da ilk sırayı, dünyada ise dördüncü yeri tuttu. Şimdi üretim kapasitesi yılda 1,5 milyon otomobil kadardır ve Batı Alman otomobil üretiminin % 45 inden fazlasını teşkil etmektedirler.

Şirketin Federal Alman Cumhuriyetinde beş ana fabrikası vardır. En büyükleri Wolfsburg'dedir, karoser, gasi ve arka akslar üretir ve otomobili birleştirir Hanover'deki plant motor ve soğutucuyu yapar; Braunschweig'teki ön aksları, Kassel'deki yedek parçaları, transmisyon dişlilerini ve bazı birleştirme parçalarını yapar. Otolar Emden'de monte edilir.

Bu dev otomobil şirketi, Batı Almanya'da yoluna engeller çıktığını hissetmekte ve 1950 lerin başından beri oto imâl eden geleneksel ülkeler dahil (ABD, İngiltere, Fransa) dış pazarları ele geçirmek üzere harekete geçmiş bulunmaktadır. Şimdiki durumda Birleşik Devletler ve Batı Avrupa ülkeleri Volkswagen'in başlıca yabancı alıcılarıdır.

Şirket, ekonomik genişleme yöntemlerinden faydalanmaktadır. Otoların nispeten düşük fiyatları ve iyi servis nitelikleri, dış pazarları ele geçirmekteki başlıca kozlarını teşkil ediyor. Bunlar nüfusun orta halli kesimlerine Volkswagen'i gecici ve erişilir kılmaktadır.

Volkswagen dışarıda, ihracatın çoğunu sağlayan geniş bir kardeş şirketler ağı örmüştür. İlk şirket Güney Afrika Cumhuriyetinde kuruldu; diğerleri Kanada, Brezilya, Birleşik Devletler, Fransa ve Meksikada yerden mantar biter gibi türediler.

Dış pazarlardaki mevkiini sağlamlaştırmak için şirket dışarıda geniş bir Volkswagen servisi istasyonları ağı kurmuştur. Şimdiki halde bunlar 6000 kadardır.

MITSUBISHI JUKOGYO

Yeni baştan

Japon basını için şirketlerin birleşmeleri çoktandır bir sansasyon konusu olmaktan çıkmıştı. Oysa, öyle bir birleşme oldu ki sadece Tokyo'daki en ciddi gazete ve dergilerde değil, en büyük Amerikan ve Batı Avrupa yayın organlarında da iri iri manşetlerle verildi. Dev Japon makine sanayii şirketi Mitsubishi Jukogyo'nun 1 Haziran 1964 te yeniden canlanmasının temelini teşkil eden anlaşmaya ilişkin bütün yorumlar «geçmiş geri dönüyor» etrafında birleşiyordu.

Geçmiş geri dönüyor. Mitsubishi Jukogyo'nun doğuşu gerilere, Mitsubishi konserninin gemi yapımı ve savaş uçağı yapan şirketlerinin

birleştiği 1934 lere uzanır. Bunların her ikisi de birçok yıllar, Japon silâhlı kuvvetlerinin müteahhitleri idiler. 1937 de Çindeki «Küçük Savaş» başladığında vaktin tamam olduğu kararlaştırıldı.

1943 baharında Nihon Sango Keizai söyle yazmıştı: «Mitsubishi Jukogyo, savaşın yükünü taşıyan ana direklerden biridir». Bu abartma değildir. Çine saldırının başlamasından Japon emperyalizminin utanç verici yenilgisine kadar Mitsubishi, öbürleri bir yana, bütün askeri savaş uçaklarının dörtte birini, savaş gemilerinin beşte ikisini sağlamaktaydı. Savaşın bu şirket için taşıdığı önem aşağıdaki rakamlardan görülebilir. 1937 de tüm Mitsubishi konserninin ödenmiş sermayesi 848 milyon yeni, oysa 1945 te sadece Mitsubishi Jukogyo'nun ödenmiş sermayesi 750 milyon yeni bulmaktaydı.

Savaşçı Japon emperyalizmi çöktü ve en büyük desteklerinden biri de Mitsubishi Jukogyo Co. da çöktü. 1950 Ocagında ekonomik gücün aşırı yoğunlaşmasını engelleyen kanun gereğince üç şirkete bölündü. Higashi Nihon Jukogyo, Naka Nihon Jukogyo ve Nishi Nihon Jukogyo. Asıl Mitsubishi adı ortadan kalktı ve konsernin geleneksel amblemi iç içe geçmiş mainleri (rhombes) yasaklandı.

Kore halkına karşı Amerikan emperyalizminin saldırısı ve bunun sonucu Amerikan ordusunun yapmış olduğu «özel şirketler», eski Mitsubishi Jukogyo'nun kalıtlarını da içine alan Japon mühendislik şirketlerinin gerçek kudret helvasını teşkil etti. Savaş boom'unun zirvesinden doğan bu şirketler, üretim kapasitelerini hızla genişlettiler, yeni alanları bütün güçleriyle istilâ ettiler ve kısa zamanda çeşitli mallar üretiminin büyük bir bölümü üzerinde kontrolü sağladılar.

Savaş öncesi Zaibatsu'nun acele restorasyonu, Mitsubishi Jukogyo'nun yeniden kurulması sorununu, günün gereği haline getirdiği zaman, yeni şirketin gemi satışlarının %28 ini, deniz motorlarının %27 sini, termik elektrik istasyonu türbinlerinin %24 ünü, boilerlerin %25 ini, otobüslerin %26 sını v.s. kontrol etmesi ön görülmüştü. Japonya'da tekel düşmanı kanunları gözetimini sağlaması istenilen megru ve dürüst işlemler komitesi, bu gibi gözle görünür ihlâllere karşı sesini yükseltti.

Beklenen ticaret ve dış döviz liberasyonunu hesaba katan yüksek ücretli avukatlar, ulusal duygulara çağrıda bulundular ve komite boyun eğdi. Etkili Minichi Daily News prensip bakımından birleşmenin yasaklanması gerektiğini, oysa ülkenin genel durumunun göz önüne alınmasının zorunlu olduğunu belirtmişti. Böylece, Mitsubishi mensuplarının sloganı, yani Jukogyo'nun gelişmesinin ülkenin gelişmesi ile daima uygun adımda olduğu yolundaki eski sloganı, gene moda haline geldi.

Japon tarihindeki en büyük birleşme, yeniden doğdu. Hemen, önceleri de olduğu gibi, ülkenin 1 No. lu şirketi haline geldi. 1964 Eylülünde Japon sanayiindeki önceki önder Hitachi Seisakusho Co. nun 78 milyar 900 milyonluk sermayesine ve 159 milyar yenlik satış hasılatına oranla yeni şirketin sermayesi 79 milyar 400 milyon yen, satış hasılatının da 179 milyar 100 milyon olduğu öğrenildi.

Mitsubishi Jukogyo'nun şimdiki gücünün kaynakları nelerdir? Herşeyden önce bu 80.000 kişi çalıştıran 23 modern işletmeyi içine alan iyi ce dallara ayrılmış ve iyi örgütlenmiş bir üretim makinasıdır. Öbür Japon sanayi devleri gibi Mitsubishi Jukogyo da, şirketin merkez acenelerine bir hayli hak sağlayan ademi merkezleşmiş bir departmanlar sistemini benimsemiştir. Bunların arasındaki bağımsız ekonomik birimler şunlardır: gemi yapımı, ağır makineler imalatı, genel mühendislik, otomobiller, savaş uçakları yapımı ve askeri donanım üretimi.

Mitsubishi Jukogyo'nun beş gemi yapım tesanesi vardır ki Japonya'nın dünyanın denize indirilen gemi tonajı bakımından ilk sıraya geçmesini kendisine borçlu olduğu elektrik kaynağı ve parça parça birleştirme gibi ileri yöntemleri ilk burada kullandı.

Mühendislik bölümü, üretimin ilerlemiş çeşitlendirilmesinin ve bunun sonucu da ekonomik etkinliğin aleyhte dalgalanmalar göstermesi halinde «riskin çeşitlendirilmesi» nin canlı bir örneğini verir.

Torna tezgâhı donanımı, türbinler ve boilerlerden dükkanlar için soğutma tesisleri ve otomatik satış makinelerine kadar bir düzine makina mühendisliği işleri üretir.

Mitsubishi Jukogyo önderleri kamyon, otobüs ve otomobil üreten otomobil departmanına büyük ümit bağlamaktadırlar. Şirketin bu departmanının hızla genişleme isteği buna toplam yatırımın %50 kadarını donanım olarak tahsis edilmesinde yankısını bulmaktadır. (1964 ten 1966 ya kadar 65 milyar yen).

Mitsubishi savaş uçağı departmanına Kore Savaşı sırasında Amerikan uçaklarının onarımı ile başlamıştı. O sıralar, iki Mitsubishi Fabrikası F-86-F ve Japonya'nın «savunma kuvvetleri» için F-104 askeri savaş uçaklarının üretimini üzerine aldı.

İkinci Dünya Savaşından önce bile Jukogyo'nun «yeni taamlardan» tadacak ilk kimse olduğu söylenirdi. Geleceğin «yeni taamları» arasında silâh üretiminin genişletilmesi vardır. Asahi geçenlerde «savunma kuvvetleri» nin genişletilmesine ilişkin üçüncü plânın tasdikinin iş hayatında gerçek bir boom'a sebep olduğuna dikkati çekmişti. Gazete özel şirketlerin adlarını vermiyordu ama, savaş üretimindeki üretim tecrübesi ile bu alanda en yaygın umutları Mitsubishi'den başka hangisi besleyebilir?

Bu gün Japonya'nın savaş uçakları sanayii üretiminin %80 iyle otomobil sanayiinin üretiminin % 20 i, gemi yapım ve elektronik sanayilerinin üretiminin % 10 uyla askeri kuruluşun siparişlerine dayanmaktadır. Mitsubishi Jukogyo'nun özellikle etkin olduğu sektörler bunlardır. 300 e yakın F-104 uçağı yapmış, herbiri 500 milyon yene mal olmuştur. 1950 lerin ortalarında Mitsubishi grubu bir güdümlü füzeler komitesi kurdu. «Savunma Kuvvetleri»nin genişletilmesine ilişkin üçüncü plân, özellikle Japon yapısı füzelerden oluşmuş dokuz taburun kurulmasını şart koşmaktadır. Bunun için 150 milyar yen gerekiyor. Bunlar 1 No. lu Japon şirketinin gözüne diktığı «yeni taamlardır». Bu arada Amerikan Ordusunun kirlî Viet Nam Savaşı için Japon tekelcilerinin dolaylı dolaysız yaptıkları teslimatlardan 2 milyar dolarlık daha büyük bir payı almak için her türlü çabayı sarfetmektedirler.

Böylece olgular kapitalist ülkelerin ekonomileri ve siyasetleri üzerinde, ulusun hayatının her yanında en büyük tekellerin gitgide artan etkisini gösteriyor. Bu tekel devletlerinin çok daha büyük baskısını ve tiranlığını, çağdaş kapitalizmin bütün gelişmelerinin daha da ağırlaşmasını dile getiriyor.

— SON —

EL FETH ve göçmenler

Gérard Chaliand

(Geçen sayıdan devam)

HİTAM ABDÜLLÂTİF — Mülteci (kadın) — 40 yaşında

«1948'de Ramalah yakınında oturuyorduk. Bir köylü ailesindeniz; toprak kendimizindi; toprağı işlerdik. Hayvanlarımız vardı. Saldırdılar. Ve kaçmak zorunda kaldık. Geceyi iyi hatırlıyorum, dağda bir mağarada geçirdik. Uzun süre yürüdükten sonra Ramalah'ta bir UNRWA kampına yerleştirildik. Uzun süre sonra çok az para karşılığı bir iş bulduk. Tanrıya şükür yiyecek bulup durumu biraz düzeltirken ikinci defa saldırıldığını duyduk, bu defa her şeyimizi aldılar, ayağımızdaki papuclarla ancak kaçabildik. Üç gün devamlı yürüdük...

Amman'a dilenci gibi geldik, sekiz çocuğum ile ağıhtan bütün kapıları çalyorduk. En küçükler çabucak hastalandılar, toprağın üstünde paçavralara sarıp yatarlardık. Garaş kampına yollandık, ekmeği dağıttılar. Ekmeği kapabilen yiyordu. Birkaç gün sonra un dağıtıldı ve herkes kendi ekmeğini yapabildi. Bütün yedigimiz bu un işte: hamur yapıp çocuklara su ile yutturuyordum. İki ay sonra kış geldi ve bir gün aniden yağmurlar yağmağa, seller akmağa başladı. Hattâ kar bile düştü. Çadır hiç birini tutmuyor. en küçük çocuğum soğuktan öldü, kar ve çamur içinde...

Kamp kumandanı yöneticilerle konuştu, kamyonlarla bir nehir kıyısına yollandık, İsraililer Kasr-el Damık köprüsü yanında ateş açtılar. Kaçtık ve Salf dağında saklandık. Gene Amman'a yürüyerek döndük. Bu iş bütün bir günümüzi aldı. Gene kamyonlar bizi bu kampa getirdi. Başlangıçta ne yiyecek ne yatacak veren olmadı. O zaman birisi, Schneller adlı bir Alman, «Ne oluyor, bunlara bir şey vermeyecek misiniz?» diye sormuş, UNRWA da bize çadır ve yiyecek yolladı.

Burada yaşam kolay değil. En büyük çocuğum (14 yaşında) UNRWA'nın okuluna gidiyor. Kocam hasta ama az da olsa bir iş isterdi. Yedigimiz kuru bakla, fasulye, biraz yağ ve ekmeği. Bebek için biraz süt bulabiliyorum. Her şeyimiz Tanrıya ve fedallere emanet. Onlar silâhlansınlar, bu bize yeter, çünkü vatanımızı geri alacaklar. Bu kadar çektikten sonra başımız dik yaşamak için biraz daha acı çekebiliriz.»

Şimdi de Haziran 1967 öncesinde mültecilerin ne durumda olduklarına bir göz atalım:

1950 de kurulan UNRWA 1967 de «kuruluşu ilgilendiren en önemli sorunda, (mevcut kaynaklar ile ihtiyaçların karşılanması güçlüğü) herhangi bir çözüm olmadığını» belirtiyordu. Resmen kayıtlı mülteci sayısı gitgide artıyor ve 1967 Mayıs'ında 1.344.576 yı buluyordu. UNRWA «yiyecek maddesi dağıtımında konulan üst sınırlar değişmezken, bu dağıtımdan yararlanmayan kayıtlı çocuk sayısının artarak 284.304'e ulaştığını» duyuruyordu.

Yukarıda verilen tablodan, kayıtlı mültecilerin tümünün UNRWA kamplarında yaşamadığı görülmektedir. Bu kamplar dışındakiler sığındıkları ülkeler gehir ve kasabalarına yerleşmiş ve diğerlerinin yararlandığı sağlık ve besin yardımlarından yararlanmaktadırlar. Ancak bunların «ekonomik açıdan kamplardaki mültecilerden farklı durumda olmadıkları» da UNRWA raporlarında belirtiliyor.

YENİ KAÇIŞ: 1967

İşte bu çerçevede 1967 savaşı en az, 3500 mülteciyi etkilerken, Güney Suriye, Batı Ürdün ve Gazne'de yeniden 3500 kişinin yer değiştirmesini nedenliyordu. Raporlara göre bu kitlelerin büyük kısmı için en basit ihtiyaçlar çadır kasabalarında güçlükle sağlanabilmıştır. «Ürdün vadisinde kamplarda yaşayan mülteciler için bir de askeri tehlike baş göstermişti. Çoğunlukla Ürdün vadisinden uzaklara, yüksek platolara doğru çekildiler. Birçokları için bu, bir yıl içinde dördüncü yer değiştirme idi.»

Doğu Ürdün'e yönelen göçten sonra UNRWA raporu kayıtlı olarak Batıda kalanların sayısının 245.000 olarak tesbit etti. Doğu Ürdün'de sayımı yapılabilen 494.000 mülteciye Ürdün makamlarının tesbit ettiği 246.000 kişiyi eklersek Doğu Ürdün'e göçüslerin sayısı 740.000 kişiye varır. 1968'de 590.000 kişi UNRWA'dan yemek yardımı almaktadır: 150.000 mülteci hiç bir yardım alamamaktadır. Doğu Ürdün yaylalarında kurulan altı çadır kasabası 78.400 kişiyi barındırmaktadır.

UNRWA raporu Gazze'deki son durumu açıkça anlatmaktadır: «Yerli halka ve mültecilere yöneltilen suçlamalar, tutuklamalar, ateş açmalar ve zaman zaman evlerin yıkılması acı sonuçlar doğurmaktadır. Ayrıca zaten çok güç ayakta duran ekonomik faaliyetin yıkılması, teşkilâtın (UNRWA) özellikle yemek yardımını arttırmasını zorunlu kılmaktadır. Olayların başlaması ile 400.000 ilâ 450.000 kayıtlı mültecinin Gazze'yi terkettiği sanılmaktadır (30 Haziran 1968). Teşkilât, Gazze'deki mülteci sayısının 265 bin civarında olduğunu sanmaktadır. Gazze'de listelere kayıtlı 206.638 kişiye yardım yapılmakta ayrıca 2.435 kişiye de âcil yardımda bulunmaktadır.»

1967'nin ikinci üç ayında, önce iki yıl ortalamasına oranla çocuk felci vak'alarında hızlı bir artış görülmektedir. Diğer hastalıklar 1968'de hissedilir artışlar göstermiştir: Özellikle difteri ve verem gerek Ürdün'de gerekse Gazze'de mülteciler arasında etkili olmaktadır.

Sonuç olarak, UNRWA raporunda, «Okulların çadır altında yürütülmeye çalışıldığı çadır kasabalarda, kış fırtınaları, seller ve bir seri askeri gelişmelerle Şubat ve Mart 1968'de belirlenen yeni güçler öğretimin kesilmesine sebep olmuştur» denilmektedir.

(Devamı gelecek sayıda)

Bilim ve Sosyalizm Yayınları

V.i. LENİN

DEVLET
VE
İHTİLÂL

(Tüklenmeden alınız)

AP için paranın lâfı mı olur?
Evet paranın lâfı A.P. için de söz
konusudur.
Özellikle AP gibisine partiler için bu lâf,
daha da çok geçerlidir.
Çünkü, U.S.A. patentli demokraside,
bir parti ne kadar çok oy alıyorsa,
bu paranın lâfına değil, kendisine
o kadar çok ihtiyaç var demektir.

Her yerde Demirel!

Millîci güçler tedirgindir elbette.
Üstelik emperyalist çıkarılara kanat veren iktidarın
icraatı bu tedirginliği arttırmaktadır da.
Demirel semalarımızda Amerikan uçakları dolacağında,
sularımızda 6. Filo demirlediğinde
kendisini daha çok emniyette hissedebilir.
Ama böylesine hisleri millete mal etme çabaları,
millet olarak kalacaksa boşunadır.

Seçim öncesi panayırında, en ilgi çekici
çıgırtkanlıklar yapan, bu hafta da, yine De-
mirel'di. İnönü'nün DP düşüklerini kuyudan
çıkarma manevraları, artık radyoları olsun,
basını olsun uzun boylu meşgul etmiyordu.
Meydan tamamen Demirel'e kalmıştı. De-
mirel'in bir diğer avantajı da seçim öncesi çı-
gırtkanlığa Başbakanlığı da araç yapabil-
mesiydi. Yanına aldığı Bakanlarla birlikte,
masrafları fakir milletin kesesinden olmak
üzere, incir çekirdeğini doldurmayacak vesi-
leler icad edip, ortalıkta dört dönmektedir.
Denebilir ki, seçim öncesinde AP için para-
nın lâfı mı olur? Evet paranın lâfı AP için
de söz konusudur. Özellikle AP gibisine par-
tiler için bu lâf daha da çok geçerlidir. Çün-
kü U.S.A. patentli demokraside, bir parti ne
kadar çok oy alıyorsa, bu paranın lâfına de-
ğil, kendisine o oranda daha çok ihtiyaç var
demektir. Sonra seçim mücadelesi resmen
başlamış değildir. Para babaları keskin ağzı-
ni genellikle oyların sandığına girmesine te-
kaddüm eder günlerde açma eğilimindedir-
ler. Bu nedenle seçimler resmen başlayana
kadar AP yönetici kliği resmî görevlerin
avantajından azami oranda faydalanma ama-
cıdadırlar. Bu yetmezmiş gibi devlet radyo-
larından da her Allahın günü ve her haber
bülteninde uzun-uzun parti reklamlarını yap-
ma olanaklarını da bulmaktadırlar. Bundan
böyle, «En iyi yıkayıcı Hoover çamaşır makı-
nası», «En iyi soğutucu AEG buzdolabı», «En
iyi serinletici Coco Cola», «Bossa Trevir»,
«Job kullanıyorum», Bankaların dağıttığı
apartmanlar, vb. ye ilâveten Başbakan De-
mirel'in gezi programları ve verdiği demeçle-
rin reklamlarını yapmayı Devlet Radyoları-
mız kendilerine görev bilmekteydiler. Hem de
bilâbedel.

Adı geçen kumpanyalar nasıl ki, sadece
kazanç ve kâr peşindeyseler ve Devlet Rad-
yolarını bu işe araç etme olanaklarını bul-
uyorlarsa, aynı olanaklardan, benzeri amaçlar-
la AP'nin resmî görevleri de alabilmesine yar-
arlanmaktadırlar. Kumpanyalar nasıl aynı
reklamlarını her Allahın günü günlük basını-
mızda yansıtır halkoyunu etkileme olanakla-
rını buluyorlarsa, aynı olanakları Başbakan
olarak Demirel de bulmaktadır. Hem de yine
bilâbedel. Hem de baş sayfalarında.

5 Temmuz tarihli gazeteler, Demirel'in
yanına 5 Bakanını da alıp 6 günlük bir seçim
öncesi gezisine çıktığını müjdelemektedirler.
Eskişehir'de, Kütahya'da askerî törenler kıya-
met... Hükümet meydanlarında nutuklar...
Bursa'ya 6 kilometre uzunluğunda bir kon-
voyla girmiştir Demirel. Hükümet konağı
tam bir bayram manzarasında. İşıklar bay-
raklar kıyamet... Bir nutuk da orada... Bursa-
ya gidilmesinin zahiri sebebi de 6 ay önce
faaliyete geçmiş bir çimento fabrikasını hiz-
mete açmaktır.

Demirel Hükümet Başkanı olduğunu ta-
mamen unutup, düpedüz AP'nin propaganda-
sını yapmaktan da hiç çekinmemektedir. Bur-
sa'da AP'nin milleti hakem olarak kabul et-
tiğini söylemiş ve şöyle ilâve etmiştir: «Sizi
hakem olarak kabul etmeyen zihniyetler

var.» Hakemliği bırakmak niyetinde olma-
yan futbol severler de, Demirel'den 200.000 li-
raya kıyıp, Vefa Kulübünden transfer ettik-
leri Zeki'yi, Fenerbahçe'nin elinden kurtar-
ması için ricada bulunmuşlar. Halkın dertle-
rine eğilmeyi amaç edinen Başbakan da der-
hal telefonla Fenerbahçe'nin Genel Başkanı
Faruk İlgaz'a gerekli talimatı vermiştir.

BASIN TOPLANTISI

6 Temmuz tarihli gazeteler de yine hep
birlikte Demirel'in 15. Basın toplantısını müj-
deliyorlardı.

Demirel'e göre halkın iddia ettiği tedir-
ginliği demokrasinin getirdiği haklardan ve
imkânlardan değildir. Tersine bunları kay-
betmek endişesinden doğmaktadır.

Öyle anlaşılıyor ki, Demirel bu iddiada
bulunularla, demokrasinin halka bir takım
haklar ve imkânlar getirdiği hususunda hem-
fikirdir. Hem fikir olmadığı taraf halkın bu
yüzden tedirgin olduğu iddiasıdır. Bunun tip-
ik bir Amerikanvari demagoji örneği oldu-
ğunu belirtmemiz gerekir. Gerçeği yansıtmayan
bir iddiayı gerçekmiş gibi ortaya sür-
mektedir Demirel. Arkadan da bu gerçek dışı
iddiaya cevap olarak halkın tedirginliğinin
nedenini öne sürmektedir.

Oysa öncelikle, demokrasinin halka hangi
hak ve imkânları getirdiği sorunu üzerinde
durmak gerekirdi. Demirel için bu tarafını
oldu bittiye getirmiştir. Ama biz, kısa da
olsa, bir örnekle bu soruna değinmeden ge-
ceceğiz. Örneğin demokrasi millete seçme
ve seçilme hakkını getirmiştir diyelim.
Hem de kadını erkekli tüm vatandaşlar için..
Herkes dilediğini seçmekte hürdür diyelim.
Belirli sürelerde seçimler yapılır. Millet ken-
dini yönetecek yöneticileri arar, bulur, seçer,
diyelim. Acaba kimler olur milletin seçtiği
bu yöneticiler? İlk akla gelen, milletin ço-
ğunluğunu teşkil eden, hayat mücadelesinin
tüm yükünü omuzlarında taşıyan, toplumun
ayakta kalabilmesi, gelişebilmesi için gerekli
değerleri yaratıcıların temsilcileri olması
gerekir. Halkın sırtından geçene parazitlerin
bu temsilcilerin içinde bulunmaması doğaldır.
Çünkü onlar halkın temsilcileri değil, tersi-
ne, onların ilâhını kemiğin emen halka karşı
güçlerdir. Hele vatanın yeraltı yerüstü zen-
ginliklerini, yabancı monopollere peşkeş ge-
ken, milletin büyük fedakârlıklar pahasına
beslediği ordusunun kumandasını yabancı ge-
nerallere teslim etmeye yetlenen, millî bağımsız-
lığı askerî, siyasi ve kültürel bakımdan tanı-
nırmaz hale sokan, vatan satıcılarının, bu
temsilciler içinde hiç de bulunmaması gere-
kir.

Acaba U.S.A. patentli demokrasiler halkı-
mıza bu ak koyunla, kara koyunu ayırd et-
me olanakları vermekte midir? Yoksa bir ta-
kım anti demokratik kanunlar ve uygula-
malarla milletimiz gerçek temsilcilerini bulup
çıkarma olanaklarından yoksun mu bırakıl-
mıştır?

Demirel'e göre, «Türkiye'nin bugün için-
de bulunduğu genel çekişme belirli maksat-
lar ve peşin hükümler etrafında memleketi
sınırsız değişikliklere zorlayan akımlarla, de-

mokratik rejimde her türlü iktisadi sosyal
ve kültürel kalkınmanın muhtaç olduğu istik-
rarı ve nizami savunan demokratik Anayasa
anlayışını temsil eden görüşler arasındadır.»

Demirel bu lâflarla mütemadiyen Anaya-
sa dışındaki eylemleriyle halkımıza özellikle
şehir ve köy proletaryamıza kan kusturan,
millî çıkarlarımızı büyük bir soğukkanlılıkla
emperyalizme peşkeş çeken AP yönetici kli-
ğini Anayasa taraftarı olarak gösterme gay-
reti içinde olduğu apaçık meydandadır.

Daha sonra emperyalist boyundurukta
demokrasicilik oynamakta anlaşmış olan 7 si-
yasi partinin sözde muhalefetinden yakınmış
ve şöyle devam etmiştir:

«Bundan başka siyasi parti şeklinde teş-
kilatlanmadan tüzüğü programı ve taraftarı
bulunmayan birçok heveslilerin vatan batı-
yormuş ve sanki onlardan başka hiç bir so-
rumlu kalmamış gibi vatan kurtarma heve-
sine kapılıp, parlamento dışında her vasıta-
dan faydalanarak, muhalefet durumuna giren-
ler olmuştur.» demektedir.

Demirel burada, ufak tefek farklarla,
tüm muhalefet partilerinin de ağız birliği
ederek, kargılarına aldıkları başta devrimci
gençlik olmak üzere anti emperyalist hare-
ketlere, her geçen gün daha geniş çapta ve
etkili bir biçimde şehir ve köy proleterleriyle
birlikte katılan millîci güçlere ve onların ör-
gütlerine değinmektedir.

Demirel istiyor ki, bu yedi partinin ka-
tıldığı, hattâ sekizinci olarak vatan ihaneti
suçundan idam hükmü yemiş DP düşükleri-
nin de katılması için büyük bir çaba harcandı-
ğı parlamentodaki partiler dışında vatan
sorunlarıyla kimse ilgilenmesin. Sen git, istik-
lâl mücadelesi yıllarında, menleketi man-
dası altına almak için yerli usakları ile yoğun
bir çaba gösteren ve bugün dünyamızı kana
bulamakla meşgul Amerikan emperyalizmi-
nin devlet Başkanıyla çektiği fotoğrafları
dağita dağita Başbakan koltuğuna tepeden
inme otur ve yine de herkes işler yanında gi-
diyor kanısında olsun.

Bu olmayacaktır. Millîci güçler, «tedir-
gindir» elbette. Üstelik emperyalist çıkarıla-
ra kanat veren AP yönetici kliğinin icraatı
bu tedirginliği arttırmaktadır da. Demirel
semalarımızda Amerikan uçakları dolacağında,
sularımızda 6. Filo demirlediğinde kendi-
sini daha çok emniyette hissedebilir. Ama
böylesine hisleri millete mal etme çabaları,
millet olarak kalacaksa boşuna olacaktır.
Her vatansever vatanın sorumluluğunu önce-
likle etinde kemiğinde duymakla yükümlüdür.

İstiklâl mücadelesi yıllarında emperya-
list devletlere bugün yürürlükte olan «hak ve
imkânlar» tanınsaydı, Sakarya'lara, Dumlupınar-
lara hücum kalmazdı. Kanla ateşle kaza-
nılan millî bağımsızlığımızın bozuk para gibi
harcandığının bilincindedir millîci güçler. AP
yönetici kliğinin de bu sorunda büyük günah-
lar işlediğinin bilincindedir millîci güçler.
Amerikan emperyalistlerinin Vietnam'da da
Kao Ki örneği işbirlikçilerle U.S.A. patentli
demokratik düzenler peşinde koştununun bil-
lincindedir millîci güçler.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete ● Sahibi : Şerif Tekben ● Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen ● İdare Yeri, Yazışma ve Abone
Adresi : Babıâli Cad. No. 29 İstanbul, Telefon : 27 39 61 ● Ankara
Temsilciliği : Ahmet Say ● Dizi—baskı : Son Saat Matbaası

İstanbul Dağıtım : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel: 27 39 49
● Anadolu Dağıtım : GA - ME - DA ● Yıllık Abonesi : Yurt İçi
40 TL., Avrupa uçak : 80 TL., Amerika uçak : 170 TL. ●
İlan : Santimi 20 TL., Yayın İlanları yüzde ellî (%50) indirimlidir.